ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை.

வேதாந்த விசாரம் செய்யும்

ஒரு மாதாந்தரத் தமிழ்ப் பத்ரிகை.

(ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையாரால் ப்ரசுரிக்கப்படுகிறது.)

1928—29.

[விபவ— சுக்ல]

ஸம்புடம்—19

ஸம்பாதகர்:- ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர் பி. ஏ., எல். டி.

சென்னை:

சுதேசமித்திரன் பிராஞ்சு பிரஸ்.

1929.

விஷய ஸூசிகை.

		பக்கம்.
அதிகரண ஸாராவளி	....	197,233
இரண்டாந் திருவந்தாதி	....	283,307
உபாகர்ம விஷயம்	....	291
கந்யகைகளின் விவாஹ வயது மசோதா	....	327,353
கடிதங்கள் :—		
ஆபத் கால முறை	....	335
உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தந ஸபை, பங்களூர்	....	336
ஒரு விபரீத கைங்கர்யம்	....	140
க்ருத்திகா தீபோத்ஸவ விசாரம்	....	119,257
சப்தார்த்த சிந்தாமணி	....	93
திருப்புல்லாணி உபந்யாஸம்	....	142
தூத்துக்குடி ஸபை	....	28
விவாஹ விஷயம்	....	141
வைதிகர்களுக்கு ஓர் விண்ணப்பம்	....	123
ஸ்ரீவானமாமலை மடத்தின் வித்வத் ஸபை	....	58
ஸ்ரீகண்டர் காலம்	....	143
ஸ்ரீவித்யோல்லாஸநீ ஸபா	....	144
கார்யதர்சியின் விஜ்ஞாபநம்	....	176
ப்ராஹ்மணர்களின் தத்கால ஸ்திதி	....	166,228,243
பிராட்டியின் வைபவம்	....	80
புஸ்தக விமர்சம் :—		
ச்ரௌத தர்மம்	....	260
சப்தார்த்த சிந்தாமணி	....	56
விதவா வபந வித்வம்ஸநம்	....	146
ஸ்ரீகோபால விம்சதி	....	54

	பக்கம்.
ஸ்ரீதேவநாயக பஞ்சாசத்	86
ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்	145
ஸ்ரீதேசிக ஸ்துதி ரத்ந மஞ்ஜூஷை	260
ஸ்ரீஸூக்தி ரத்நமாலே	260
ஸ்ரீமத் கீதாபாஷ்யம்	338
ஸ்ரீவாத்ம ஸ்வரூபம்	90
முழுமுதற்றலேவன் முகுந்தனே	172
வ்ருத்தாந்த பத்ரிகைகளின் மதிப்புரை:	
தமிழ் ஸ்வராஜ்யம்	91
ஸநாதந தர்மம்	92
வடிவழகிய நம்பியின் வைபவ விசேஷம்....	9
வேதாந்த பாரிஜாத ஸௌரபமும் ஸ்ரீ நிம்பர்க்காசார்யரும்....	278,323
வைராக்ய பஞ்சகம்	357
ஸ்ரீ அஹோபில மடம் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர்	205
ஸ்ரீஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	1,33,65,97,137,153,181,208,267,315,345
ஸ்ரீ வை. ஸி. ஸபையின் 18-வது ஹூ-த்திய அறிக்கை	261
ஸ்ரீ வை. ஸி. ஸபையின் 19-வது வார்ஷிக மஹாஸங்கம்	265,294
ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யரும் ஸ்ரீகண்டாசார்யரும்	39,71,105,161,192,221,247
ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிக கவிதாவிஷய விமர்சம்	47,75
ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகனுடைய தத்வ விசார விமர்சம்	116,129
ஸ்ரீ ப்ரஹ்மசாரி ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி, மதுராந்தகம்	170
ஸ்த்ரீகளுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அவர்களின் சட்ட ஸபாப்ரவேசமும்	18
ஸம்பாதகீயம்:—	
அதர்மங்களின் வ்ருத்தி	340
அஹிம்ஸை	29
ஆஹார நியமம்	302
கந்யகைகளின் விவாகச் சீர்திருத்தம்	31,150
காசியில் ப்ராஹ்மண ஸம்மேளநம்	96
கும்பகோணம் ப்ராஹ்மண மஹாஸபை	94

பக்கம்.

தர்ப்பங்கா மஹாராஜன்	306
ந்யாஸ சொத்துக்களின் பரிபாலநம்....	375
நமது ஆசாரங்களின் நாசம்	343
பகவத் விஷயம்	151
பத்தொன்பதாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாஸங்கம்	305
பாச்சாத்யர்களுடைய வேதாந்த சாஸ்த்ர விமர்சம்	177
ராஜாங்கத்தாரும் ஆசாரச் சீர்திருத்தமும்	126
லாலா லஜபத்ராயின் மரணம்	57
வ்யாஸ ஸித்தாந்த மார்த்தாண்டம்	149
விவாஹ விஷயமான புதிய சட்டம்	374
ஸ்த்ரீகளின் தூஷணம்	61
ஸ்த்ரீகளின் ஸங்கம வயஸ் நிர்ணயம்	63
ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையின் உயர்வு	368
ஜாதி ஸம்பத்தமான விவாதம்	201
ஸ்ரீ புருஷ ஸூக்தம்	152
ஸ்ரீமத்கீதா பாஷ்யம்	180
ஸ்ரீ அஹோபில மடத்தின் ஆஸ்தாநாதிபத்யம்	231

ஸ்ரீ:

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—வங்கீபுரம் ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 19.] விபவ ஸூ, ஐப்பசி மீ [ஸஞ்சிகை 1

[illegible] ।
[illegible]

[ஸ்ரீ பாகவதம். 1-9-23]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்.

[ஸ்ரீ உப. வித்வாந். ஏ. வி. கோபாலாசார்யர் எம். ஏ, பி. எல்]

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் என்று நாமகரணம் செய்ததற்கு உள்ள பாவங்களை முதலில் பராமர்சிப்போம். ப்ரபோத சந்த்ரோதயம் என்பதற்கு எதிர்த் தட்டாக இந்தத் திருநாமம் சாற்றப்பட்டிருக்கிறது என்பது ப்ரஸித்தம். இந்த க்ரந்தத்திற்கு உள்ள வைலக்ஷண்யம் இதன் பெயரிலேயே ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. நம்முடைய ப்ரக்ருஷ்டமான ஜ்ஞாநத்தால் மோக்ஷம் அடையலாம் என்பார் பலர். நமது ஜ்ஞாநத்தால் ஸந்தோஷிக்கும் ஈச்வரனுடைய அநுக்ரஹ ஸங்கல்பத்தால் மோக்ஷஸித்தி என்பது நமது கொள்கை. நம்முடைய ஜ்ஞாநத்தால் ஆராதிக்கப்பட்ட ஈச்வரனுடைய மோசக ரூபமான அநுக்ரஹ ஸங்கல்ப ஸூர்யன் உதிக்கும்போது நமக்கு ஸம்ஸார இரவு நீங்குகிறது. தேஹாகார காராக்ருஹத்திலிருந்து அடியோடு விடுபடுவது மோக்ஷம். 'அப்படித் தேஹத்திலிருந்து ஆத்மா விடுபடுங்காலத்தில், எந்த வெளிச்சத்தால் ப்ரஹ்மத்தை உடனே அடைவிக்கும் ப்ரஹ்ம நாடியில் நுழைந்து அது மோக்ஷம் அடைகிறது? நூற்றொரு நாடிகளில் ப்ரஹ்ம நாடியானது

எந்த வெளிச்சத்தால் ப்ரவேசிக்கப்படுகிறது?' என்னும் விஷயத்தில் "ததோகோऽக்ரஜ்வலநம் தத்ப்ரகாசிதத்வாரோ வித்யாஸாமர்த்யாத் தச்சேஷகத்யநுஸ்ம்ருதியோகாச்ச ஹார்தாநுக்ருஹீத: சதாதிகயா" (4-2-16) என்கிற ஸூத்ரமும், அதனால் பராமர்சிக்கப்படுகிற "ஹ்ருதயஸ்யாக்ரம் ப்ரத்யோததே தேந ப்ரத்யோதேநைஷ ஆத்மா நிஷ்க்ராமதி" என்கிற ச்ருதியும் ப்ரமாணங்கள். உதாஹரிக்கப்பட்ட இந்த ஸூத்ரம் எல்லா ஸூத்ரங்களிலும் தீர்க்கமானது. மோக்ஷத்திற்குக் காரணமான ரஹஸ்யத்தை வெளியிடுவதில் ஸூத்ரகாரர் கருணையாலும் ஆநந்தத்தாலும் ஆவிஷ்டராய், சுருங்கச் சொல்லவேண்டும் என்னும் ஸூத்ர நியமத்தை மறந்து, மிகவும் விரிவாய் உரைத்தார் போலும்! இங்கே ஹார்த்தனை பரமாத்மாவின் அநுக்ரஹம் மோக்ஷத்திற்கு அவ்யவஹிதமான காரணமென்று ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. அநுக்ரஹமாவது அநுக்ரஹ ஸங்கல்பத்தைக் காட்டுகிறது. இந்த அநுக்ரஹம் உதயமாகி, அதன் வெளிச்சத்தினால் மோக்ஷத்வாரமான ப்ரஹ்ம நாடியில் ப்ரவேசம் ஏற்படுகிறது. இந்த ஸூத்ர பலம் நமக்கே உளது என்பதை ஸூசிக்கிறது க்ரந்தத்தின் திருநாமம். அநுக்ரஹ ஸங்கல்பம் என்கிற ஸூர்ய வெளிச்சத்தால்தான் ஸம்ஸார மென்கிற நள்ளிருள் நீங்கும் என்னும் நமது கொள்கை ஸூசிக்கப்படுகிறது. தேஹத்தை விடும் போது சந்த்ரோதயம் ஆகிறது என்று சொன்னால், மோக்ஷ மார்க்கமாகிய அர்ச்சிராதி மார்க்கம் நேர்கின்றது என்னும் நிச்சயம் ஏற்படமாட்டாது. ஏனென்றால் சந்திரன் தூமாதி மார்க்கத்திலும் இருக்கிறான்; அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திலும் இருக்கிறான். இரண்டு மார்க்கங்களுக்கும் உள்ள பொதுவான சந்த்ரனைச் சொன்னால், மோக்ஷவழியோ வேறு வழியோ என்கிற ஸந்தேஹம் தீரமாட்டாது. ஸூர்யனுடைய உதயம் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில்தான் உண்டு. அதைச் சொல்லிவிட்டால் ஸந்தேஹத்திற்கு இடமிராது. ஸம்ஸாரத்தை ராத்ரி என்றும் காளராத்ரி என்றும் எல்லோரும் வ்யவஹரிக்கிறார்கள். சந்த்ரோதயம் இருளைப் போக்கினாலும் இரவைப்போக்கமாட்டாது. இரவில்தான் சந்த்ரோதயம் ஸம்பவிக்கும். ஸம்ஸாரமாகிய இரவு ஸூர்யோதயத்தால்தான் நீங்கும். இந்த ஸ்வாரஸ்யம் "க்ஷிப்ரம் ஸம்ஸரதி பவஸாகரம் க்ஷிபதி" என்று ஸ்வாமியால் வ்யக்தமாய்க் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. நாம் விழிப்பு என்று நினைப்பதைப் பெருந் தூக்கமென்று முநிவர்கள் நினைக்கிறார்கள் என்று ஸ்ரீ கீதையில் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஸம்ஸாரம் பெருந்தூக்கம்; மோக்ஷம் எல்லையில்லாத விழிப்பு. ஸம்ஸாரத் தூக்கம் சந்த்ரோதயத்தால் தொலையாது; ஸூர்யோதயத்தால் அத்தூக்கத்திலிருந்து விழிப்பு உண்டாகும். இந்த ஸ்வாரஸ்யமும் "சாயாஸஹாயாசிதீ, ஸத்தாமேஷ ஸம்ப்ரஷ்த்ரி ப்ரபோதயந் ப்ரபு: ஸம்ஸ்க்ருத்ய ஸம்போதய:"

என்று ஸ்வாமியால் தெளிவாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. சந்த்ரோதயம் ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்தில் ஏற்படுவது துர்லபம். ஸூர்யோதயம் அந்தக் காலத்தில்தான் ஏற்படும். ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்தில் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி சொல்வது உசிதம். அந்த ஸாத்விக காலத்தில் எல்லோரும் பகவத் ஸ்தோத்ரங்களைச் சொல்வதினால் பக்தி ப்ரசபத்தை (அல்லது பக்தி வ்ருத்தியை) அடைகிறார்களென்பது ஸர்வாநுபவஸித்தம். இந்த ஸ்வாரஸ்யமும் "𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌵𑍍𑌰𑌯𑌾𑌤𑌕𑍇 𑌷𑌿𑌨𑌦𑌵𑍇" என்று ஸூசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. "𑌨𑌿𑌶𑌿 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌦𑍇𑌹𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌤𑌿 𑌚" என்று இரவில் தேஹத்தை விடுவதனால் மோக்ஷத்திற்குக் குறைவில்லையென்று கூறப்பட்டிருந்தாலும், ஆக்ஷேபத்திற்கே இடமில்லாமல் ஸத்வ ப்ரசுரமான ஸூர்யோதய காலத்தில் மோக்ஷத்தைச் சொல்வது ஸ்வாரஸ்யமாகும்.

முதல் ச்லோகத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தை மாத்ரம் முதலில் பராமர்சிப்போம். முன் பாதியில் ப்ரஹ்மத்தின் லக்ஷணம் மிகவும் அழகாகச் சொல்லப்படுகிறது. ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர மற்ற தேவதைகளை உபாஸநம் செய்வதில், உபாஸிக்கப்படும் தேவதைகள் அந்த உபாஸநத்துக்குப் பலத்தைக் கொடுக்க ஸங்கல்பிக்கிறார்கள் என்பது இல்லை. ப்ரஹ்மம்தான் அந்தப் பலத்தைக் கொடுக்கிற ஸங்கல்பத்தைச் செய்யும் என்று எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஏனென்றால் தேவதைகள் ப்ரஹ்மத்தின் உடல்கள். ப்ரஹ்மம்தான் அந்த உடல்களுக்கு உயிர். உடல் உயிர் இவ்விரண்டில் உயிர்தான் ஸங்கல்பத்தைச் செய்யக்கூடும்.

"𑌯𑍋 𑌯𑍋 𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌨𑍁𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾𑌰𑍍𑌚𑌿𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑌲𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌦𑌧𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ॥
𑌸 𑌤𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌮𑍀𑌹𑌤𑍇 ।
𑌲𑌭𑌤𑍇 𑌚 𑌤𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌯𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌹𑌿 𑌤𑌾𑌨𑍍 ॥

என்று கீதையில் இந்த அம்சம் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. '𑌤𑌨𑍁𑌂' என்பதால் மற்ற தேவதைகள் உடல் என்றுகாட்டப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே '𑌭𑌕𑍍𑌤𑌃' என்று உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கும் பதத்தை அநுஸரித்து இங்கே "𑌯𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿" என்று ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த '𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿' பதத்தில் அந்த ப்ரமாணம் ஜ்ஞாபகப்படுத்தப்படுகிறது. '𑌮𑌯𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍' என்பதற்கு ப்ரஹ்மமாகிய தன்னாலேயே ஸங்கல்பிக்கப்பட்டுக் கொடுக்கப்படுகிறது என்பது அர்த்தம். உபாஸிக்கப்படும் தேவதை பலப்ரதாந ஸங்கல்பம் செய்வதில்லை. '𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿' என்றால் உபாஸநம். 'எந்தத் தேவதையை உபாஸநம் செய்தால், உபாஸிக்

கப்படும் தேவதையே பலஸங்கல்பம் செய்து, அந்த ஸங்கல்பம் உதிக்குமோ' என்று லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டால், அது ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தவிர வேறு தேவதைக்கு ஒவ்வாது. மற்றைத் தேவதோபாஸநங்களில் உபாஸிக்கப்படும் தேவதை வேறு, பலம் கொடுக்கும் பரதேவதை வேறு. நாராயணோபாஸநத்தில் மாத்ரம் இவ்விரண்டும் ஒன்றாகும். இந்த ஸ்வாரஸ்யம் "[illegible]............[illegible] [illegible]।" என்று தெளிவாகச் சொல்லப்படுகிறது. "[illegible]" என்பது ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம். "[illegible]" என்பது கீதா வாக்யம். "[illegible]" என்று அந்த ச்லோக தாத்பர்ய சந்த்ரிகை.

முன்பாதியில் நாடகத்தின் திருநாமமும் வஸ்துவும் சொல்லப்படுகின்றன. பக்தி ப்ரசயம் என்பது, இடைவிடாத அப்யாஸத்தால் கிடைக்கும் வைசத்யாதிசயத்தைச் சொல்லுகிறது. '[illegible]' என்பது ஸத்வமயமானதாலும், ஸத்வத்தின் நிறம் வெண்மை என்று பெரியோர்கள் சொல்வதாலும், பக்தியின் மிகுதி பகல் வெளிச்சத்தின் ஆரம்பம் என்று ரூபணம் செய்யப்படுகின்றது. '[illegible]' என்னும் சப்தம், '[illegible]' என்கிற ப்ரயோகத்தை அநுஸரித்து மங்களத்தைக் காட்டும்; '[illegible]' என்னும் சப்தம், "[illegible]" என்னும் வசநத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து, அதைப்போல் வேகமாய் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் என்பதைக் காட்டுகிறது. 'அஜ்ஞாநம்' என்கிற இருள், ஸம்ஸார ராத்ரி என்று சொல்லப்படுகிறது. "[illegible]" என்னும் ச்ருதியில் ஒருவனுக்கு ப்ரஹ்ம தர்சநம் ஆகும்போது அவனது கர்மங்கள் தொலைகின்றனவென்று சொல்லியிருப்பதற்கு, அந்தக் காலத்தில் பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தினால் அவை தொலைகின்றன என்று அர்த்தம் கொள்ளவேணுமாதலால், ஸங்கல்ப ஸூர்யன் த்ருஷ்டமான பொழுது ஸம்ஸாரம் தொலைகிறதென்று இங்கே சொல்லப்படுகிறது. '[illegible]' என்னும் பதம், க்ஷேத்ரஜ்ஞனைச் சொல்லுகிறது. சரீரத்திற்குக் கீதையில் 'க்ஷேத்ரம்' என்று பெயர். சரீரம் தொலைப்போகிற ஸமயத்தில் 'க்ஷேத்ரி' என்னும் சப்தம் இவரைச் சரீரத்தோடு பார்ப்பதற்கு இதுதான் கடைசி க்ஷணம் என்பதை ஸூசிக்கிறது. '[illegible]" என்பதற்கு, சரீரமாகிய காராகாரத்தில் இருப்பவனுடைய காராகார பந்தநத்தைத் தொலைக்கிறதென்று பாவம். திவ்ய க்ஷேத்ரங்களில் வாஸம் செய்துகொண்டு தேஹத்யாகம் செய்பவர்களுக்கு முக்தி ஸுலபம் என்

னும் அம்சமும் 'க்ஷேத்ரத்தில் இருப்பவர்' என்னும் அர்த்தத்தால் ஸூசித மாகின்றது. அவர்களுக்குச் சீக்ரமாய்ப் பலம் கிடைக்குமென்று 'க்ஷேத்ரிணஃ க்ஷிப்ரம்' என்ற பதச்சேர்க்கையினால் ஸூசிதம். பாகவதர்கள் திவ்ய க்ஷேத்ரங்களில் வஸிப்பதாக இங்கே ப்ரஸ்தாவனையில் சொல்லப்படுகின்றது. ஆறுவது அங்கம் முழுவதும் க்ஷேத்ரானுவேஷணத்தை வர்ணிக்கிறது. க்ஷேத்ரம் என்பது க்ருஷி செய்யும் பூமியைச் சொல்லும். பக்தியை க்ருஷி யாகச் சொல்வது வழக்கம். சரீர மென்னும் க்ஷேத்ரத்தில் பக்தி என்னும் க்ருஷியைச் செய்து, மோக்ஷம் என்னும் பலத்தை அடைய வேண்டும். பக்தருக்குப் பலம் க்ருஷி செய்வது. அவர்களுக்கு மோக்ஷம் க்ருஷ்டபச்யம். அடுத்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிற ப்ரபந்நனுக்கு மோக்ஷம் பயிர்த் தொழில் செய்யாமல் கிடைக்கும். இவ்விஷயம் 'அக்ருஷ்டபச்யா க்ருஷிவலஸ்ய ஸம்பத் ஹவதி' என்ற தயாசதக ச்லோகத்தால் அறியலாகும். இங்கே பயிர்த்தொழில் செய்து தாமே ச்ரமப்படுபவரான பக்தர்களைச் சொல்லுகிறது, க்ருஷீவல வாசியான 'க்ஷேத்ரீ' என்னும் சப்தம். க்ருஷீவலர் தாங்கள் அறுவடை செய்வது ஸூர்யோதயத்திற்கு முன்னரன்றோ? பலம் கைக்கு வருவது அந்தக் காலம். அந்த ஸ்வாரஸ்யமும் இங்கே சேருகிறதென்பது, 'நிருபம உதயெ' என்கிற சப்தத்தாலும் 'க்ஷேத்ர' சப்தத்தாலும் ஸூசிதம். 'க்ஷேத்ரீ' என்பதால் பீஜம் ஸூசிதம். முக்தி பீஜமாகிய பக்தியானது சரீரமென்னும் க்ஷேத்ரத்தில் க்ஷேத்ரஜ்ஞரால் விதைக்கப்பட்டு, வ்ருத்தி செய்யப்பட்டு விஸ்தாரப்படுத்தப்படுகிறது. பக்திதான் பீஜமாகையால் அதன் விஸ்தாரத்தைச் சொல்லும் 'ப்ரசய' சப்தத்தால், "கார்யோபக்ஷேப பீஜம் தனுமபி ரசயந் தஸ்ய விஸ்தாரமிச்சந்" என்கிற முத்ரா ராக்ஷஸ ச்லோகம் ஜ்ஞாபகப் படுத்தப்படுகிறது. 'க்ஷிபதி' என்னும் சப்தத்தால் 'அங்குள்ள உபக்ஷேப சப்தத்தின் ஸ்மாரணம். 'ஸம்ஸ்ருதி' என்னும் பெயரில் விபரீதமான அர்த்தம் கொள்ளுகிறோம். துஸ்ஸரணத்திற்கு ஸம்ஸ்ருதி என்று பெயரிடப்படுகிறது. இந்த ஸ்வாரஸ்யம், அந்த வழி முழுவதும் இருட்டு வழி என்று அடுத்த பதத்தால் சொல்வதால் காட்டப்படுகிறது. 'க்ஷேத்ர' சப்தத்தால் நல்ல திவ்யதேச க்ஷேத்ரம் என்று கொண்டால் நல்ல க்ஷேத்ரத்தில் விதைக்கும் ச்ராலியானது நல்ல ஸ்தம்பமாகிப் பலிக்கும். அது, விதைக்கும் வப்தாவின் குணத்தை அபேக்ஷிக்க மாட்டாது என்பது ஸூசிதம்.

'ஸங்கல்ப' என்பது ஸுதர்சந ஆழ்வானாக ஆகமங்களில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இவ்விஷயம் "யஸ்ய ஸஹஸ்ரஸங்கல்ப விஸ்வமேதத் பிபர்த்தி ஹரே:। ப்ரமிதாரவாமஸ்யாஸ்ய வக்ஷ்யதே ஸுதர்சநஸ்ய" என்று இந்த ஸ்ரீகோசத்தில் 10-வது அங்கத்திலும் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

ஸுதர்சநர் தர்சநமீவது, ஸங்கல்பம் த்ருஷ்டி ஸூக்ஷ்மமாகிறதென்று சொல்லப்படுகிறது. ஸங்கல்பம் உதிக்கிறதென்று சொன்னது, எவருக்கு ஸுதர்சநம் அஸ்த்ரமாக இருக்குமோ அவரிடத்தில் தான் கூடும். ஆகையால், ஸுதர்சநர் நாராயணனுக்கு அஸ்த்ரம் என்பதைக் காட்டவேண்டிய ஆவஸ்யகதை ஏற்பட்டபடியால், ச்லோகத்தின் முன் பாதி முடிந்து பின் பாதி ஆரம்பத்தில் அஸ்த்ர விபூஷணங்கள் குறிக்கப்படுகின்றன. இருபத்தைந்து சிதசித் தத்வங்கள் ஸ்வதந்த்ரமாக தத்வங்கள் அல்லவென்பதும், அஸ்த்ரங்களாயும் பூஷணங்களாயும் விசேஷணங்களாக மட்டும் தத்வங்களாகுமென்பதும் காட்டப்படுகின்றன. ஸ்வதந்த்ரமாக அவைகள் இருப்பை உடையனவல்லவென்றும் "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந" என்கிற நிஷேத ச்ருதிக்கு இதுதான் அர்த்தமென்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. கானலில் ஜலம் போல மூவுலகும் தோற்றம் மாத்ரமே என்று ப்ரபோத சந்த்ரோதயம் முதல் ச்லோகத்தில் சொன்னதற்கு எதிர்த் தட்டாக, இங்கே தத்வங்கள் என்று ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. 'ஸ்ரீமந்நாராயண:' என்று முக்திதனையும் முக்த போக்யனையும் சொல்லுகிறது. 'ஸ்வஸ்தி' என்கிற பதமும் 'ஸ்ரீ' என்கிற பதமும் மங்கள பதங்கள். இந்த முதல் ச்லோகத்தில் பக்தி சொல்லப்படுகிறது.

இரண்டாவது ச்லோகத்தில் ப்ரபத்தி சொல்லப்படுகிறது. முண்டகோபநிஷத்தில், "ப்ரணவோ தநு: சரோஹ்யாத்மா ப்ரஹ்ம தல்லக்ஷ்யமுச்யதே । அப்ரமத்தேந வேத்தவ்யம் சரவத் தந்மயோ பவேத் ॥" என்னும் ச்லோகமும், "தநுர்க்ருஹீத்வா" என்னும் அதற்கு முன் ச்லோகமும், இரண்டாவது ச்லோகத்திற்கு மூலங்கள். முண்டகோபநிஷத் நிர்க்குண வித்யையாகிய பரவித்யையைச் சொல்லுகிறது என்பது நிர்க்குணவாதிகளின் கொள்கை. வில்லை இழுக்காமல் அம்பை எறிய முடியாது. குணம் என்கிற நாண் இல்லாமல் வில்லை இழுக்க முடியாது. மேலே சொன்ன இரண்டு முண்டக ச்ருதிகளும் பூர்ணோபமா கர்ப்பமான ரூபணத்தில் குணங்களால் இழுக்கப்படுவதை அவச்யம் ஸூசநம் செய்வதாகச் சொல்லவேண்டும். குணமன்றியில் வில்லை இழுக்கவும், அம்பை எறியவும் ஸாத்யமாகாவென்றும், முண்டகம் குணமுள்ள ப்ரஹ்மத்திலேயே தாத்பர்யம் உள்ளதென்றும் இந்த ச்லோகத்தில் வேடிக்கையாகக் காட்டப்படுகிறது. 'ஜ்யாகிணித' என்று வெகு அழகான ச்லேஷையால், காதுவரையிலும் உள்ள கயிறு இழுக்கப்படுகிறது என்பதும், ச்ருதி ப்ரமாணத்தால் நிரூபிக்கப்படுகிற குணங்களால் நாம் இழுக்கப்படுகிறோம் என்பதும் காட்டப்படுகின்றன. விக்ரஹம் ஸுலபமாக லக்ஷ்யமாகுமாதலால், அது இங்கு லக்ஷ்யமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரீமானான நாராயணன் அதாவது பத்மாகாந்தன் லக்ஷ்யமாவதாலும், லக்ஷ்மியானவள் மார்பிலிருப்பதாலும் இருவர்களையும் சேர்த்து ஒரே எறியால்

லக்ஷ்யமாக மார்பில் இலக்கு வைப்பது உசிதமாகும். வில்லாளிகளும் லக்ஷ்ய புருஷனுடைய மார்பில் இலக்கு வைப்பார்கள். உள்ளே இருக்கும் லக்ஷ்யத்தின் பேரில் உள்ளே இருக்கும் ஆத்மா என்னும் அம்பைத்தான் எறியவேண்டும். ஆத்மா என்னும் பாணம் எப்பொழுதும் மணிவரமாகத் திருமார்பில் இருக்கவேண்டியது ந்யாயமானபடியாலும், இந்தப் பாணத்தைத் திருமார்பில் எறிய வேண்டியது ந்யாயம். லக்ஷ்யத்தில் விழும் பாணம் அத்தோடு தந்மயமாகி, அதைவிட்டுப் பிரிக்கக்கூடாமல் ஒன்றாக இருக்கும். வில்லாளிகளும் வேடுவர்களும் பாணம் எறிவது போல் அன்புடையார் எறியக் கூடுமோ வென்றால், இவர்கள் தம்மையே பாணம்போல் எறிகிறார்களே ஒழிய சஸ்த்ரத்தை எறியவில்லை. தான் என்பதும் அதிஸூக்ஷ்மமான ஜ்ஞாந வஸ்து. ஜ்ஞாநத்ரவ்யம் ஆநந்த ஸ்வபாவமுடையது. லக்ஷ்யமும் ஜ்ஞாநம், அம்பும் ஜ்ஞாநம். இந்த அம்பினால் எப்படி நோவுண்டாகும்? இந்த அம்பு எப்போது தைக்கப்போகிறதென்று அவஸரத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறது லக்ஷ்யம். அம்பு அதிவேகமாக ஒரு க்ஷணகாலத்தில் பாயும். அப்படியே ப்ரபத்தியும் ஒரு க்ஷணத்தில் பாயும். அவ்வாறு பாய்ந்து அது பலத்தைக் கொடுக்கிறது என்று ஸூசிக்கப்படுகிறது. சூரர்கள் குண்டுக் காயத்தை ஆபரணமாகக் காட்டுவது போல், தன் மார்பில் தைத்த இந்த அம்பை அவன் ஆபரணமாகக் கொண்டு, அதனால், தான் விளங்குவதாகக் காட்டுகிறான் என்றும் இந்த உபமையின் பாவம். முன் ச்லோகத்தில் அஸ்த்ர விபூஷணங்களாகிய தத்வங்களால் விளங்குகிறானென்று பொதுவாகச் சொன்னது, இங்கே மணிவரமான புருஷனை மார்பில் அணிந்து விளங்குவதாக விசேஷமாகக் காட்டப்படுகின்றது. முன் ச்லோகத்தில் சித் தத்வம் ஒன்றும் அசித் தத்வம் இருபத்தி நான்கும் அஸ்த்ர பூஷணங்களாகச் சொல்லப்பட்டன. அஸ்த்ரங்கள் வேறு, பூஷணங்கள் வேறு. இங்கே சித்தத்வம் அஸ்த்ரமாக எறியப்பட்டாலும் அதுவே பூஷணமாகிறதென்று வேடிக்கையாய் காட்டப்படுகிறது. முன் ச்லோகத்தில் பஹு வசநத்தால் முமுக்ஷுக்களான சித்தத்வங்களையே வாங்கிக்கொண்டு, அவைகள் முதலில் அஸ்த்ரமாக எறியப்பட்டு, பூஷணமாகி, நித்யமாக சோபையைக் கொடுக்கிறது என்று இந்த ச்லோகத்தால் ஸமர்த்தநம் செய்வதாகவும் சொல்லலாம். உயிர் பரம சரீரியான பரமாத்மா. எல்லா உயிரெழுத்துக்களுக்கும் மூலமான அகாரம் அவனைச் சொல்லும். மற்ற தத்வங்கள் மெய்யெழுத்துக்கள். அந்த இருபத்தைந்து எழுத்துக்களும் உயிரை ஆச்ரயிக்காமல் தாமாக நிற்கமாட்டா. மெய்யென்று தத்வங்களுக்குப் பெயர். மெய்யாவது உயிருடன் சேர்ந்திருப்பதால். மெய்யென்பதற்கு ப்ராப்யமான தத்வ சப்தத்தால் இதுவும் ஒரு ப்ரகாரமாய் ஸூசிதம். அம்புக்குச் சிறகு இருப்

பதுபோல் கௌஸ்துபத்துக்கு ப்ரபை இருக்கிறது. ஈச்வரனுடைய தயைக்கு நாம் லக்ஷ்யமென்று பின்னால் சொல்லப்படுகிறது. "நிஸ்ஸமத ஸமஸாரதீப்ரஸர யதிஸமுலக்ஷ்யம் ந வீக்ஷதே" என்பதால், இதை அறிய லாகும்.

'சூதிஷ்டோஸ்தி' என்று பாகவதர்களுடைய கட்டளையினால் தான் உள்ளனதாக ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. 'நீராஜிதம்' என்கிற பத ப்ரயோ கத்தால் நாடக ஆரம்பத்தில் ஆரத்தி எடுக்கிற மங்களமானது ஸூசிக்கப் படுகின்றது. 'ஊக்தி வஷ்டா வதெய:' என்பதற்கு நாம்; பக்தியால் மோக்ஷத் திற்குக் கண்டாம்சரான ஆசார்யர் காட்டிய வழி என்று பொருள் கொள்ள லாம். இந்த ஆரத்தியில் அக்நியின் புகை கிடையாது; ரத்ந காந்தியால் ஆன ஆரத்தி இது. இந்த ஆரத்தி கையால் எடுப்பதல்ல ; தலையால் எடுப் பது. முத்தாரத்தி என்று ஒன்று உண்டு; இது ரத்நாரத்தி. 'சூதிஷ்டோஸ்தி' என்று ஸத்வித்யா ப்ரஸித்தமான ஆதேச சப்தத்தினால் உபக்ரமித்ததினால், இந்த நாடகம் ஒருவருக்குத் தெரிந்தால், தெரியாதது முழுதும் தெரிந்து விடும் என்று வ்யஞ்ஜிக்கப்படுகிறது. "நாடிகெ யஜ்விஷ்தெ" என்று பிரதித் தாமே அருளிச்செய்கிறார் ஸ்ரீ தேசிகன். "தெவாநாமிதமாமநந்தி" என்கிற காளிதாஸ ச்லோகத்தால் யஜ்ஞ ஸமாப்தியில் நாடகம் ஆடித் தேவர் களை ஸந்தோஷிப்பிப்பது வழக்கம் என்று தெரிகிறது. இங்கு 'தீக்ஷிதஸ்ய' என்பது யஜ்ஞ ஸூசகம். உத்ஸவம் யஜ்ஞம். அங்கே வந்திருக்கும் பூமி தேவர்கள் இந்த அத்யாத்ம நாடகத்தால் ஆராதிக்கப்படுகிறார்கள். அவர் களுக்குத் தேவத்வ ஸித்திக்காக சேஷசேஷாசநாபிந்த ரென்று சொல்லு வது. 'வரித்ராண' என்று விபவாவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜநமான ஸாது பரித்ராணம் அர்ச்சைக்கு ப்ரயோஜநமென ஸூசிக்கிறது. 'ஸஹஸ்ஸவ பஸ்யமஸ்யெ:' என்று நித்ய ஸூரிகள் விஷயமான "நித்யநிஷெவாஷ மயா:" என்னும் ஸ்தோத்ர ரத்ந பத ஸூசகம். ஸம்ஸ்ருதியை சர்வரீ யாக ரூபித்தது முன்பு. இரவில் காட்டுத்தீ நன்றாய்த் தெரியும். ஸம்ஸா ரம் மருகாந்தாரம். அது இரவு. ஸம்ஸார இரவில் ஸம்ஸார காந்தாரம் மண்டி எரிகிறது. இந்த ஸம்ஸ்ருதியாகிய கதாகதம் "உயெ ஜாண ஜநநொ:" என்று சுழன்று வந்துகொண்டிருக்கும் ஜநந மரணங்களுக்கு மத்தியில் பெருந் தீப்பற்றி எரியும் ஸம்ஸாரக் காட்டில் அதை அணைக்கும் ப்ரஹ்ம காளமேக மிது. "கடிவீஸ்வதெஸம்பவாஹயந்தீம" என்பது போல் இங்கே பாவம், எந்த ராஜாவின் ஸபையில் இந்த நாடக மென் றால் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸபையில் என்று பதில். இந்த ஸப்யர்களின்

ஸம்ஸ்ருதி ரூபமான கதா கதங்கள் யாத்ரோத்ஸவ கதா கதங்கள் என்று ‘கதாகத’ சப்தத்தால் ஸூசநம். ‘ஸுஹிஜநவிஜ்ஞா’ என்று அந்தப் பதங்களைக் கொண்டு ஆரம்பித்து, ஆசார்ய லக்ஷணம் சொல்லும் ஸூத்ரத்துக்கு ஸ்மாரணம் குரு ஸமமான பெரியோர்கள் நியமநம்.

(தொடரும்).

ஸ்ரீ:

॥ ஸ்ரீவாதூலக்ஷேத்ரநாயிகாஸமேத ஸுந்தரபரிவ்ருடாய நம: ॥

வடிவழகிய நம்பியின் வைபவ விசேஷம்.

(விழுப்புரம் தாலூகா—ஆரியூர். ஆ. வ. பத்மநாப ராமாநுஜ தாஸன்.)

ஸ்ரீமத்வாத க்ருபாம்ருதார்த்ர நயநே திஷ்டம்ஸ்த்யா ஸுந்தர
ஸ்ரீவீரஸ்து யதாயதா ப்ரவிஶந்து தேவஸ்ய பரிவ்ருடாஸ்ய: ।
தாத்ருக் ஸமித நாயிகாம் ஜநயந் ஸ்த்ரீயம் விதாநம் ஸதா
வ்யாதம் ஸுந்தரபாவுகம் ஶிவஜந ஸ்த்ராக்ஷாத்ருத: ப்ராஜ்ஞவ: ॥

திருமாமகளார் தனிக்கேள்வனாய், உயர்வற உயர்ந்த உயர்நலம் உடையவனாய், இன்பம் பயக்க இனிதுடன் வீற்றிருந்து ஏழுலகை ஆள்கின்ற உலகுக்கோர் தனியப்பனாய், அந்தமில் பேரின்பத்துப் பெருவீட்டில் எழுந்தருளியிருக்கும் அடியவர்க்கெளியவனான பரமபதநாதன் “சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காதனமாம், நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள்—என்றும், புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும் அணையாம், திருமாற்கு அரவு” என்றபடியே, எவ்வேளையிலும் பிரிந்திடாது மிருதுமிக்க சரீரத்தைக் கொண்டு தனக்கு ஊழியம் செய்துவரும் யாதொரு பலாபேட்சையுங் கருதாத திருவனந்தாழ்வானிடம் எவ்வாறு தனது க்ருதஜ்ஞதையை வெளியிடுவது என்று ஆலோசிக்கலானான். துஷ்ட நிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலனார்த்தம் சக்ரவர்த்தித் திருமகனாக தனது பரம க்ருபையாலே பூலோகத்தில் அவதரித்தருளியபோது, அனந்தாழ்வானை இளைய பெருமாளாகப் பிறப்பித்து, இளங்கோவுக்குரிய இன்பங்களை நுகர்விக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினான். ஆனால், அந்நோக்கத்துக்கு நேர்மாறாக, கானகமேக இளங்கோ கட்டளையிடப்படாவிடத்தும், தன்னைத் தொடர்ந்து பதினான்கு ஆண்டுகள் தன்னை

விட்டுப் பிரியாது, தனக்குப் பணிசெய்து கிடப்பதிலேயே நம்பி பொழுது போக்கி யிருந்து விட்டதனுல், எம்பெருமான் தனது நோக்கம் நிறைவேறக் கண்டானில்லை க்ருஷ்ணவத்ார காலத்தில் அனந்தனை அண்ணனுகப் பலராமனுகப் பிறப்பித்தி விட்டதும், "கண்ணன் உன் அடைக்கலம்" என யசோதைப் பிராட்டியால் தான் அவன்பால் ஒப்புவிக்கப்பட்ட படியால், தன்னைத் தேடித் திரிவதும் தொடர்ந்து வருவதுமே அனந்தன் வேலைகளாகி விட்டமையால் அக்காலத்தும் தனது நோக்கம் நிறைவேறக் கண்டானில்லை.

அவ்வாறு கடந்த இருயுகங்களிலும் தனது நோக்கம் நிறைவேருதொழிந்தமை கண்ட பரமபத நாதன், கலியுகத்தில் அனந்தாழ்வானை இராமாநுசர் என்னும் உடையவராகப் பிறப்பித்து, தான் அர்ச்சாவதாரத் திருமேனி கொண்டு, திவ்ய தேசங்களில் எழுந்தருளி யிருந்து, தனது க்ருதஜ்ஞதையை வெளியிடும் சமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருந்தான். அவ்வளவில் எம்பெருமானுர், தமது சிஷ்ய வர்க்கங்களுடன் திக்விஜயம் செய்து, பரமத கண்டநம் புரிந்து விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தைப் பரப்பிக்கொண்டு வரும் போது, மலைநாட்டிற்கு எழுந்தருளினுர். அங்நாட்டிலுள்ள அநந்தசயனம் தொடக்கமான திவ்ய தேசங்களி லிருப்போர், தமது ஸித்தாந்தத்திற்கு முற்றும் முரண்படும் ஆசார அநுஷ்டானுதிகளை உடையவர்களாக இருத்தல் கண்ட உடையவர், அவர்களைத் திருத்தி உய்விக்கத் திருவுள்ளம் பற்றியவராய்த் திருவநந்த புரத்தில் தங்கி யிருந்தார். தாம் வாழும் நாட்டில் பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம் பரவுமாயின், மலைநாட்டினர் அச்சித்தாந்தத்தை அவலம்பிக்கத் தகுதியற்றவர்க ளாதலின், அச்சித்தாந்தத்திற்கே குறைவு நேரக்கூடு மென்று திருவுள்ளம் பற்றிய அனந்த பத்மநாபன், தன்னை ஸேவித்து நிற்கும் பெரிய திருவடியை நோக்கி, 'இவ்விரவே இராமாநுசனைச் சித்தாச்ரமத்திற் கொண்டு சேர்ப்பித்து வருக' என்று ஆஜ்ஞைபிடலும், அவரும் அவ்வாறே செய்தார்.

'சித்தாச்ரமம்' என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவதே திருக்குறுங்குடி' என்னும் திவ்ய தேசமாகும். "அஸ்தி தக்ஷிண திக்பாகே மஹேந்த்ரோ நாம பர்வத:। தத்ர க்ஷீரநதீ புண்யா தக்ஷிணே ஸாகரம் கதா॥ தத்ர ஸித்தாச்ரமே ஹரே: அம்பாலா: க்ருதநிச்சய:। [illegible] பக்தோ வ்யவஸ்தித:॥" எனக் கைசிக புராணத்திற் கூறப்பட்டபடியே, இப்புண்ய பூமியின் தென்பாகத்தில் ப்ரஸித்தமாய் விளங்கும் மஹேந்த்ர பர்வதத்தருகில் 'க்ஷீரநதி' எனும் அழகிய ஆற்றின் கரையில் 'ஸித்தாச்ரமம்' எனும் திருக்குறுங்குடி விளங்குகின்றது. குறுகியவனுன வாமனன் எழுந்தருளியிருக்கு மிடமாதல் பற்றி, அத்தலம் 'திருக்குறுங்குடி' என்று அழைக்கப்படுவதாயிற்று. அத்தகைய அத்திவ்ய தேசத்தில், திருப்பாற்

கடல் நதிக்கரையி லுள்ளதொரு கற்பாறையில் விழித்தெழுந்த உடையவர் மிக்க வியப்புற்று, அனந்த பத்மநாபனின் திருவுள்ளத்தை அறிந்து அகந் தேறி, தன்னுடன் வந்திருந்த வடுகநம்பியை 'நம்பி! நம்பி!' என்று பெயர் கூறுது பொதுப்பட விளித்தார். அதுவே தக்க சமயம் என்று அகமகிழ்ந்து, நெடுநாட்களாகக் காத்திருந்த திருக்குறுங்குடி எம்பெருமானுன வடிவழகிய நம்பியும் வடுகநம்பியேபோல் வடிவெடுத்துச் சென்று, 'அடியேன்' என்க் கைகட்டி நின்ருர். பின்னர், உடையவர் நீராடிக் களைந்த உத்தரீயங்களை, நம் பியும் தமது திருக்கரங்களால் துவைத்து அப்பாறைமீது உலர்த்துவதா ஞர். அன்றுதொட்டு இன்றுவரை, அப்பாறையும் "திருப்பரிவட்டப் பாறை" என வழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

எம்பெருமானுரும் திருமண்காப்பு அணிந்துகொள்ளத் தொடங்கு முன், நம்பியும் "தேவரீர் திருமண் காப்பு அணிந்துகொண் டருளியபின், அடியேற்கு மிகுந்ததைக் கொண்டு தேவரீரது திருக்கரத்தினுலேயே திரு மண்காப்பு இடப்பெறும் பேறு பெறுதல் வேண்டுமென்று நெடுநாட் களாக அடியேன் விரும்பி வந்ததுண்டு; தேவரீரும் அடியேனும் மட்டும் ஏகாந்தமாக உரையாடும் பாக்கியம் இதுகாறும் வாய்க்காமையால் அதனை விண்ணப்பித்துக்கொள்வதற் கில்லாது போயிற்று. அப்பேறு வாய்த்துள்ள இவ்வேளையில், அடியேனது அபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றி வைத்தருள வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்து நின்ருர். உடையவரும் அவ்வண்ணமே தமது திருக்கையினுலேயே நம்பிக்கு ஊர்த்துவ புண்ட்ரம் சாற்றியருளினர். பின்னர் நம்பியும், 'உலகினரைத் திருத்தி நல்வழிப் படுத்தி உய்விக்கும் உபாயம் யாது?' என்று உடையவரை நோக்கி உசாவி ஞர். எம்பெருமானுரும் தாம் ஆசார்ய பீடத்தமர்ந்து, நம்பியைச் சிஷ்ய ஸ்தானத்தில் இருத்தி, 'அவ்வுபாயம் இருக்கும்படி இதுகாண்' என்று மந்த்ரார்த்த விசேஷங்களை உபதேசித்து, 'ஸ்ரீ வைஷ்ணவ நம்பி' எனும் தாஸ்ய நாமமும் அளித்தருளினர். பின்னர், நம்பிகள் தம்மைத் தொடர்ந்து பின்னேவர, தாம் முன்னுகத் திருக்குறுங்குடி நம்பி ஸந்நிதியை நோக்கிச் சென்ருர் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர். ஆலய மடைந்து திருவாசல் கண்டதும், எட்டுறுப்புக்களும் நிலத்திற்பட நெடிது வீழ்ந்து வணங்கி யெழுந்த உடையவர், தம்பின் வந்துகொண்டிருந்த நம்பிகளைக் காணப் பெற்றுரில்லை. அவர் காணப் படாதது பற்றிப் பெருவியப்புற்று, உட்சென்று பெருமாளைச் சேவித்த பொழுது, தமது திருக்கையால் சாற்றப்பட்ட திருமண்காப்பு ஒளிரும் திரு நெற்றியுடன் வடிவழகிய நம்பி ஸேவை ஸாதித்தல் கண்ட உடையவர், நம்பிகளை 'உடல் குழைய, என்பெலாம் நெக்குருக, விழிநீர்கள் ஊற்றென வெதும்பி' யூற்ற'ச் சேவித்து, பரமானந்த 'பரிதாணு ரென்பதைப் பகரவும் வேண்டுமோ? அத்திவ்ய தேசத்தில், ஆண்டுதோறும் ஆனித் திங்களில்

ஒரு நாளில் அங்காள் தொட்டு இக்காலம் வரை, வடிவழகிய நம்பி அத்திருப் பரிவட்டப் பாறையின்மீது அமைந்துள்ள உடையவர் ஸந்நிதிக் கெழுந்தருளி, அவ்வைபவ விசேஷத்தைக் குறிப்பிடும் திவ்யோத்ஸவம் கண்டருளி வருகின்றார். மற்றும், ஏனைய திவ்ய தேசங்களில் எழுந்தருளப் பண்ணப் பட்டுள்ள உடையவர் விக்ரஹங்கள் அனைத்தும் அஞ்சலி ஹஸ்தங்களுடன் விளங்குவனபோலத் திருக்குறுங்குடியில் அமைந்திலது. அவ்வைபவ விசேஷத்தைக் குறிக்கவே போலும், அத்திவ்ய தேசமொன்றில் மட்டும் உபதேச க்ரமத்தோடு கூடியதாக உடையவர் விக்ரஹம் அமைந்து விளங்குகின்றது. இவ்வாறு, இராம கிருஷ்ணவதாரங்களில் நிறைவேறாதொழிந்த தனது மனக் குறையை, இக் கலியுகத்தில் அர்ச்சாவதாரத்தில் எம்பெருமான் இனிது நிறைவேற்றிக்கொண்டான்.

இவ்வாறு, நூற்றெட்டுத் திவ்ய தேசத்தெம்பெருமான்களுள் திருக்குறுங்குடி நம்பி ஒருவரே பகவத்ராமாநுஜ ஸம்பந்தம் பெற்று, ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்வம் படைத்தவரானார். 'கலியும் கெடும் கண்டு கொள்மின்!' என்று உடையவர் திருவவதாரத்தைப் பல்லாண்டுகட்கு முன்னரே ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளுக்குச் சூசிப்பித்த நம்மாழ்வாரே, மேற்கண்ட வைபவ விசேஷம் நடைபெறப் போவதையும், பல வருடங்கட்கு முன்னரே குறிப்பித்தருளுபவரே போல், ஏனைய தொண்ணூற்றொன்பது திருவாய்மொழிகளிலும் குறிப்பிடாவண்ணம், திருக்குறுங்குடியைப் பற்றிய மங்களா சாஸனத் திருவாய்மொழியில் மட்டும், அப்பத்துப் பாக்களையும்* 'அறியக் கற்றுவல்லாரே ஸ்ரீவைஷ்ணவராவர்' என்று அறுதியிட்டருளியிருப்பது பெரிதும் வியக்கத்தக்கதொன்றாகும். மேலும், தான் நழுவிக்கொள்ளப் பார்ப்பினும், நம்பி தன்னைவிடாது பற்றிக் கொள்வதை, "செல்வன் நாரணன் என்ற சொற் கேட்டலும், மல்குங் கண்பனி நாடுவன் மாயமே, அல்லும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி, நல்கி என்னை விடான் நம்பி நம்பியே!' என்று வியந்து பாடுகிறார் ஆழ்வார்.

நம்பியின் விஷயமாக அமைந்த "எங்ஙனேயோ அன்னைமீர்காள்!" எனுந் தொடக்கத்து மங்களாசாஸனப் பாசுரங்கள் பத்தும் 'உரு வெளிப்பாடு கண்ட தலைவி தாயை மறுத்துரைக்கும்' துறையில் அமைந்துள. திருக்குறுங்குடி நம்பியின் திவ்யாவயவ ஸௌந்தர்ய விசேஷங்கள், ஆழ்வாரது உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்வனவாகி, நோக்குமிட மெங்கணும் தோன்று

---

* அறிவரிய பிரானை ஆழியங் கையனையே யலற்றி
நறியநன் மலர்நாடி நன்குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன
குறிகொளாயிரத்துள் இவைபத்தும் திருக்குறுங்குடியதன்மேல்
அறியக் கற்றுவல்லார் வைட்ணவர் ஆழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே."

நின்றன. நம்பியின் 'வென்றி வில்லும் தண்டும் வாளும் சக்கரமும் சங்கமும்', 'பூந்தண்மாலைத் தண்டுழாயும் பொன்முடியும்', 'தொக்கசோதித் தொண்டை வாயும் நீண்ட புருவங்களும் தக்கதாமரைக் கண்ணும்', 'நிறைந்த சோதி வெள்ளம் சூழ்ந்த நீண்டபொன் மேனியொடும்' ஆழ்வார்முன் வின்று தோன்றிக் கண்ணுள்ளும் நெஞ்சுள்ளும் நீங்காது நிலவுவவாயின. நம்பியின் ஒப்புயர்வற்ற வடிவழகி லீடுபட்ட வகுளாபரண நாயகி, 'நீங்கநில்லாக் கண்ணநீரினொடு, தலைவன் நின்றிடும் திசை நோக்கியும் கைபவள் ஆயினள். 'தேவர் குழாங்கள் கைதொழச் சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு' வுடைய வடிவழகிய நம்பியின் வைபவ விசேஷங்களில், ஒன்றேனும் அபிமான விசேஷத்தால் ஏற்றிச் சொல்லப்பட்டதன்று என்பதை வலியுறுத்தவே, நம்பியின் கீர்த்தியைத் 'தக்க கீர்த்தி' என்றும், 'சிறந்த கீர்த்தி' என்றும், 'வழுவில் கீர்த்தி' என்றும் நாவீறுடையபிரான் சிறப்பித்து நவில்வாராயினர். இனி, மாறன் அருளிய தமிழ்மறைக்கு ஆறங்கம் கூற அவதரித்த கலிகன்றி, நம்பி பக்கலில் ஈடுபட்டிருப்பதுபற்றிச் சற்றுக் கவனிப்போம்.

தனது தலைமகனுள்ள விடத்தில் தன்னைக் கொண்டு விடும்படி தலைவி உற்றாரை வேண்டிக் கூறுந் துறையில், 'தவள விளம்பிறை' எனுந் தொடக்கத்துத் திருமொழி பத்துப் பாக்களும் அமைந்துள. நம்பியின் வடிவழகு, பராங்குச நாயகியின் கண்ணுள் நீங்காது நெஞ்சுள்ளும் நீங்காது நிறைந்ததேபோல், பரகால நாயகியின் கண்ணகத்தும் மனத்தும் அகலாது நிற்பதாயிற்று. 'நிறைந்தவன் பழி நங்குடிக்கு இவளென்று' பராங்குச நாயகியை அன்னையர் முனிந்ததேபோல், பரகால நாயகியையும் ஏந்திழையார் பலரும் பலவாறு ஏசுவாராயினர். ஆயின், அது குறித்துப் பரகாலநாயகி அஞ்சிப் பின்னிடுவளோ? அந்நாயகி "உறங்கும் பேதையர் பேதைமையா லிருந்து பேசிலும் பேசுக; அவர் நல்லரோ அல்லரோ; அவர்திறம் நாம் அறியோம்; நாண்மடம் அச்சம் நமக்கு இங்கில்லை; (ஏந்திழையார்) வல்லன சொல்லி மகிழ்வரேலும், மாமணி வண்ணரை நாம் மறவோம்" என்று தனது தணிப்பருங் காதலின் தளரா உறுதியை வெளியிடுவது போற்றற்குரியது. மல்லிகை புல்லி வந்த இளவாடையும், தென்றலோடு 'கொண்டதோர் மாலை'யும், 'அந்தியீன்ற கோல இளம்பிறை'யும் பிறவும் தலைவன் அண்மையி லில்லா விடத்து அந்நாயகிக்குப் பெருந்துயரே விளைப்பன ஆகின்றன.

திருக்குறுங்குடி இயற்கை யழகு மிகப் பெரிதும் வாய்ந்ததொரு சிந்தைக் கினிய சிறந்த இடமாகும். மேகவரிசைகள் தோய்ந்து செல்லும் மஹேந்த்ர பர்வதத்தின் இனிய காட்சியும்; நோக்குமிட மெங்

கணும் பச்சைப் ப்சேலெனத் தழைத்து வளர்ந்த செழுமை மிக்க பல வகை மரங்களையுடைய 'தேங்கொள் சோலை'களிலிருந்து எப்பொழுதும் மெல்லென வீசிக்கொண்டிருக்கும் இளங்காற்றின் இனிமையும்; ஆலயத்தை அடுத்துச் சிலுசிலென ஓடிக்கொண்டிருக்கும் தெளிவு மிக்க திருப்பாற்கட லாற்றின் அழகும்; இயற்கை வனப்பு மிக்க காட்சிகள் பிறவும் அன்பர் அகத்தை ஆனந்தக்கடலுள் ஆழ்த்துவனவாம். ஊரிலிருந்து ஐந்து மைல் தூரத்திலுள்ள மலைமேல் நம்பி ஸந்நிதிக்குச் சோலைகளினூடே செல்லும் வழியில், க்ஷீரநதிப் பாதையை யடுத்துப் பாறைகளின்மீது பாய்ந்தோடிக்கொண்டிருக்கும் அழகும்; மலைநம்பி ஸந்நிதிக் கருகில் மிக்க உயரத்திலிருந்து வேகமாக வீழும் நீர்வீழ்ச்சியின் அற்புதக் காட்சியும்; பாதை யோரத்தில் படர்ந்து கிடக்கும் 'கொல்லை முல்லை மெல்லரும்பினும்' கோலமும்; 'என்றும் இரவும் பகலும் வரிவண்டிசை பாடக் குன்றின் முல்லை மன்றிடை நாறும்' இன்பமும் பிறவும் கேவலம் எழுத்துக்களால் வருணித் தெழுதிக்காட்டக் கூடியனவல்ல. அவற்றை நேரில் சென்று காண்போர்க்கே திருக்குறுங்குடியின் சிறப்பு தெரியவரும்.

திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் கைங்கர்யங்கள் பலவற்றைச் செய்து கொண்டிருந்து அழகிய மணவாளனை உகப்பித்த ஆலிநாடர் தமக்குப் பெரிய வீடளித்தருளுமாறு பெரிய பெருமாளைப் பிரார்த்தித்து நிற்க, பெருமாளும் 'நமது தெற்கு வீட்டிற்குச் செல்லக்கடவாய்; அங்கு அநுக்ரஹிப்போம்' என்று பணித்தருள, ஆழ்வாரும் அவ்வாறே தெற்கு வீடாய திருக்குறுங்குடியை அடைந்து, நம்பியைச் சேவித்து இன்புற்று, அத்திவ்ய தேசத்திலேயே திருமேனி நீத்துப் பெரிய வீடு பெற்றாரென்பது ப்ரஸித்தம். திவ்யதேசத் தெம்பெருமான்களுள் மிகப் பலரை மங்களாசாஸனம் செய்த மங்கை மன்னர், இறுதியில் திருக்குறுங்குடியையே அடைந்து பெரிய வீடு பெற்றது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதனையே, திருக்குறுங்குடியைப்பற்றிப் பாடும்போது, 'வாழக் கண்டோம் வந்து காண்மின் தொண்டீர்காள்!' என்று கலிகன்றி குறிப்பிட்டருளினர்போலும். ஆழ்வார் திருமேனி நீத்த இடத்திலே அவரது திவ்யமங்கள விக்ரஹம் எழுந்தருளச் செய்யப்பட்டிருப்பதுடன், கொல்லையிடையே உள்ள அவ்விடத்தில் தினந்தோறும் திருவாராதனமும் நடத்தப்பட்டு வருகின்றது.

'எவர் சிரத்திற் கரம் வைப்பினும், அவர் தீப்பற்றி எரிந்து படுவாராக' என்று ஆலோசியாது பஸ்மாசுரனுக்கு வரந் தந்த சங்கரன், அவ்வரத்தைச் சோதித்துப் பார்க்க அவ்வரக்கன் தன்னையே நாடிவருதல் கண்டுப் பெரிதும் அஞ்சி, தனது பேதைமையை நினைந்து நொந்து, வடிவழகிய நம்பி

பக்கல் வந்தடைந்து சரணம் புகுதலும், நம்பியும் "அஞ்சேல்! என்பக்கல் அமர்ந்திடுக; குறை தவிர்ப்போம்." என்று கூறி யருளினர்.

அன்று தொட்டு இன்றளவும், நம்பியின் திவ்ய ஸந்நிதியினுள் (நின்ற நம்பி கிடந்த நம்பி ஸந்நிதிகட் கிடையில்) 'பக்கம் நின்றார்' என்ற பெயருடன், இலிங்கத் திருவுருவுடன் சங்கரன் அமர்ந்து விளங்குவதும், பெருமாளுக்கு நடைபெறுவதுபோல் ஆராதனம் முதலியவற்றில் எவ்வகைக் குறைவுமின்றி அவருக்கும் நடைபெற்று வருவதும் வியக்கத்தக்கனவாம். விசேஷ தினங்களிற் பெருமாள் புறப்பட்டருளி உட்பிரதக்ஷிணமாக எழுந்தருளும் போதெல்லாம் அச் சங்கரன் ஸந்நிதி யருகில் நின்று, "நம் பக்கல் நின்ற சிவனுக்கு ஓரொன்றுங் குறையுண்டோ?" என்று அர்ச்சக வாயிலாக வினவியருள, அச் சிவன் கோயிற் குருக்களும் 'ஓரொன்றுங் குறையில்லை' என விடையிறுத்த பின்னர்ப் பெருமாள் உள் எழுந்தருளுவராம். இதனைக் குறிக்கவே கொற்றவேற் பரகாலரும்

"அக்கும் புலியி னதளும் உடையாரவரொருவர்
பக்கம் நிற்க நின்ற பண்பரூர் போலும்!
தக்க மரத்தின் தாழ்சினையேறித் தாய்வாயில்
கொக்கின் பிள்ளை வெள்ளிற வுண்ணும் குறுங்குடியே"

என்று பாடியிருத்தல் காண்க.

திருக்குறுங்குடியில், எம்பெருமான் ஐந்து திருக்கோலங்களோடு ஸேவை ஸாதிக்கின்றான். பெரிய ஸந்நிதியில் 'நின்ற நம்பி' யாகவும்; அதன் பக்கத்திலுள்ள இரண்டாவது ஸந்நிதியில் பரமபதத்தில் எழுந்தருளி யிருப்பதேபோல் ஸ்ரீ பூ தேவிகளுடன் வீற்றிருக்கும் 'இருந்த நம்பி' யாகவும்; அதனை அடுத்துள்ள மூன்றாவது ஸந்நிதியில் திருப்பாற்கடலில் எழுந்தருளி யிருப்பதே போல் 'கிடந்த நம்பி'யாகவும்; திருப்பாற்கடல் நதிக் கரையில், மாவலிபால் மூவடிமண் இரந்து பெற்ற வாமன அவஸரத்தோடு 'திருப்பாற்கடல் நம்பி'யாகவும்; மலையின்மேல், தேவர்கட்கு ஸேவைஸாதித்த அவஸரத்தோடு 'மலைமேல் நம்பி'யாகவும் எழுந்தருளியிருப்பது அன்பர்க்கு இன்பமூட்டுவதாகும்.

ஐந்தாங் குலத்திற் பிறந்தும், இழிதொழில்களை மேற்கொள்ளாது, நாடோறும் அதிகாலையில் விழித் தெழுந்து, நம்பி எழுந்தருளியிருக்கும் பக்கம் நோக்கிநின்று, நம்பியிடம் சிந்தையை நாட்டி, வீணையை மீட்டி நாடோறும் மனமுருகப் பாடி மகிழும் நியமமுடையவனா யிருந்த நம்பாடுவான் என்பா னொருவன், கார்த்திகை மாதத்துச் சுக்லபட்சத் துவாதசியன்று, வழக்

கம் போலத் திருக்குறுங்குடியை நாடி வந்துகொண்டிருந்தபோது, ப்ரஹ்ம ரக்ஷஸ் ஒன்று எதிர்ப்பட்டுத் தடை செய்ய, தனது நியமத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டபின் மீண்டுவந்து அதற்கு இரையாவதாகச் சபதங்கள் பல செய்துகொடுத்து, அதைக் கடந்து சென்று நம்பியைப் பாடி உகப்பித்து ப்ரஹ்ம ரக்ஷஸ்ஸிடம் அடைந்தான். அது கண்டு வியந்த அது, 'முற்பிறப்பில் மறையவனாய்ப் பிறந்து வேள்வி செய்ததில் ஏற்பட்ட சூலதோஷத்தினால், ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸாக திரிந்தலைவதாக'த் தெரிவித்து, நம்பாடுவானது பெருமையை உணர்ந்து தன்னை உத்தரிப்பிக்குமாறு அவனைச் சரணம் புகுந்தது. அவனும், அதன்மேற் கருணை கூர்ந்து,

" யத்வயா வ்யுஷிதம் கீதம் ஸ்வரம் கைசிக முத்தமம் ।
ஃபலேந தஸ்ய ஸத்யேந மோக்ஷயிஷ்யாமி கில்பிஷாத் ॥ "

[கடந்த இரவில் என்னால் பாடப்பட்ட பண்ணாகிய கைசிகம் என்ற கீதபலத்தினால், இந்த ராக்ஷஸ ஜன்மத்தினின்றும் விடுபட்டு மோட்சத்தை அடையக்கடவாய்] என்று நம்பாடுவானும் அபயப்ரதானம் பண்ணி அதனை நற்கதி பெறுவித்தான். இதன் விரிவைப் பூமிப்பிராட்டியாருக்கு வராஹ நயினார் அருளிச் செய்த கைசிகபுராணத்திற் காண்க. ஆண்டுதோறும் கார்த்திகை மாதத்துச் சுக்லபட்ச த்வாதசியன்று, அவ்வைபவத்தைக் குறிப்பிடும் திவ்யோத்ஸவம் திருக்குறுங்குடியில் அதிவிபவமாக நடைபெற்று வருகின்றது. நம்பாடுவானுக்கு நம்பியின் திவ்ய ஸேவை கிடைப்பதற்கென்றே நம்பி ஸந்நிதியிலுள்ள த்வஜஸ்தம்பம் பலிபீடத்திற்கு நேரே நடுவில் மறைத்துக்கொண்டிராமல் சற்று விலகி அமைந்துளது.

காரியும் உடைய நங்கையும் மகப்பேறு குறித்து நம்பியைப் பிரார்த்தித்து நின்றவளவில், 'நாமே உங்கட்குப் புதல்வனாக வந்து பிறக்கிறோம்' என்றருளிச் செய்து, நம்பியே நம்மாழ்வாராக அவதரித்தருளினன் என்றும் பெரியோர் சிலர் சொல்வதுண்டு. திருக்குருகூரில் திருப்புளியாழ்வாரடியில் எழுந்தருளியிருக்கும் நம்மாழ்வா (உத்ஸவ)ரது திருமுக மண்டல ஸேவைக்கும் வடிவழகிய நம்பியின் திருமுகமண்டல ஸேவைக்கும் யாதொரு வேற்றுமையும் காணக் கூடாதவாறு இரண்டும் ஒன்றேபோல் அமைந்து விளங்குவது அதிசயிக்கத்தக்க தொன்றேயாம்.

நம்பியின் ஸந்நிதி அதிபுராதன மானதாகும்; மேலும், அஃது மிக்க விஸ்தாரமாகவும் அமைந்துளது. அவ்வாலயத்தை நிர்வகித்துவரும் ஸ்ரீமத்

பரமஹம்ஸேத்யாதி திருக்குறுங்குடி ஜீயர் ஸ்வாமிகள், ஆலயத்தில் திருப்பணி நடத்திக்கொண்டு வருகின்றார்கள். ஸ்வாமிகளது கைங்கர்யம் பின்னும் பின்னும் பல்கிப் பெருகுமாறு நம்பி திருவருள் பொழிவாராக. மற்றும் அச் சன்னிதியின் கோபுரத்தின் முதல் நிலையில், பண்டைக் காலத்திய நமது செந்தமிழ் நாட்டுச் சிற்ப நிபுணர்களது சிற்பத் திறனின் சிறப்பை விளக்கிக் காட்டுவனவாக, மரத்திற் செதுக்கப்பட்டனவேபோல், கருங்கல்லிற் காண்போர்க்குப் பெருவியப் பூட்டுமாறு, பேரழகு வாய்ந்தனவாக வரிசை வரிசையாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ள அற்புதச் சிற்பங்கள் பெரிதும் போற்றற் குரியனவாம். அத்தகைய அற்புதச் சிற்பவேலை வேறெச் சந்நிதியிலும் காணக் கிடைக்காத தொன்றே.

பகவத் ராமாநுஜ ஸம்பந்தம் பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸத்ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகர்காள்! அருளிச் செயல்களில் ஆழ்ந்த ஆர்வமுடைய ஆஸ்திகோத்தமர்காள்! இயற்கைப் பேரழகில் ஈடுபட்டுப் பேரின்பம் நுகரும் பேரறிவாளர்காள்! இதுகாறும் உங்களில் எவரெவர் தானே சிஷ்யனுமாய்த் தானே ஆசார்யனுமாய் நரநாராயணர்களா யிருந்து, வதரியாச்சிரமத்தில் தனக்குத் தானே மந்த்ரார்த்தத்தை வெளியிட்டுக்கொண்ட குறைதீர, அறிவுடைய மகன் கற்றவற்றை அன்புடைய தந்தை ஆர்வத்துடன் கேட்பதே போல், தான் சிஷ்யனாயிருந்து உடையவர் பக்கலில் உபதேசம் பெற்று, பகவத்ராமாநுஜ ஸம்பந்தம் பெற்று, ஸ்ரீவைஷ்ணவ நம்பியாகிய ஸ்ரீ ஸுந்தர பரிபூர்ணப் பெருமாளை ஸேவிக்கும் பாக்கியத்தையும் திருக்குறுங்குடியின் இயற்கைப் பேரழகின் இன்பத்தைச் சுவைக்கும் பேற்றையும் அடையவில்லையோ, அவரவர் கூடியவிரைவில் புறப்பட்டுச் சென்று அத் திவ்யதேசம் போந்து, நம்பியைச் சேவித்து, ஆழ்கடல் ஞாலத்துள் வைட்ணவர்வீர்களாக. இதுகாறும் கூறிவந்த நம்பியின் வைபவ விசேஷங்கள், சில புராதன க்ரந்தங்களிற் கண்ட ஆதாரங்களைக் கொண்டு எழுதப்பட்டனவும், திருக்குறுங்குடியி லெழுந்தருளியுள்ள ஸ்வாமிகள் சிலர் பக்கலில் கேட்டறிந்தனவும், நேரில் சொந்த அனுபவ வாயிலாக அடியேன் அறிந்து ஆனந்தித்தனவுமாகும். எல்லாப் பிழைகளையும் ஆன்றோர் பொறுத்தருள்வாராக.

"நம்பியைத் தென் குறுங்குடி நின்ற அச்
செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தியை
உம்பர் வானவ ராதியஞ் சோதியை
எம்பிரானை என் சொல்லி மறப்பனே!"

॥ ஸ்ரீ: ॥

ஸ்த்ரீகளுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அவர்களின் சட்ட ஸபா ப்ரவேசமும்.*

(ஸ்ரீ. உப. வித்வான் த. வெ. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், ந்ருஸிம்ஹபவநம், திருச்சி.)

ஆறு குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும், ஸத்ய ஸங்கல்பனும், எங்கும் வ்யாபித்திருப்பவனுமான பரம புருஷன் பரம கருணாநிதியாக இருப்பதால், ப்ரளய ஸமயத்தில் கரண களேபரங்களை இழந்து, ஜ்ஞாந ஸங்கோசத்தை அடைந்து, அசேதந ப்ராயங்களாக உறை மெழுக்கில் அமிழ்ந்திருக்கிற பொன் துணுக்குப்போல் ப்ரக்ருதியில் ஒடுங்கியிருக்கிற ஜீவராசிகளைக் கண்ணுற்று, அவைகளுக்குப் போக மோக்ஷ ஸாதநங்களான கர்மாக்களை அநுஷ்டிப்பதற்கு ஸாதநங்களான கரண களேபரங்களைக் கொடுத்து லீலா விபூதியை வ்ருத்தியடையச் செய்கிறான். இதனால் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி கருணா கார்யமென்றே நன்கு புலப்படுகிறது. 'ஸுவிஷுவிஸிஷாநு ப்ரஜெ யெ ஜனூ நவயொகூ ஜாதநிவெஜா। கரணகளெபரயொமம் விதரவி வரஷெமெந்நாய கரு–ணெ கவம்' என்கிற ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகனுடைய திவ்ய ஸூக்தி இந்த விஷயத்தில் ப்ரமாணம்.

பரம புருஷன் இவ்வாறாக நிர்வ்யாஜ கருணையினால் ஜீவ வர்க்கங்களை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்றே 'பஹு–ஸ்யாம் ப்ரஜாயெய' என்று ஸங்கல்பித்து, மஹத் தத்வம் முதலாக இருபத்து நான்கு அசேதந தத்வங்கள் அடங்கிய ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் செய்து, பிறகு, பஞ்சீகரண ப்ரக்ரியையினால் மஹத்தத்வம் முதலிய தத்வங்களனைத்தையும் பிரித்து ஒன்றோடொன்று சேர்த்து வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் செய்து அண்டத்தை உண்டுபண்ணவே, அந்த அண்டத்தினிடமிருந்து ஸமஷ்டி ஜீவ ஸ்வரூபனான நான்முகன் பரமபுருஷ ஸங்கல்ப விசேஷத்தால் பகவல் லீலாவிபூதியைத் தழைக்கச் செய்கிற கார்ய துரந்தரனாக ஆவிர்ப்பவித்தான். புராண கவியாகவும் ஜகத் ப்ரசாவிதாவாகவு மிருக்கிற ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஹம்ஸரூபியாக அவனுக்கு ஸேவை ஸாதித்து, 'ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியைச் செய்வாயாக' என்று அந்த ப்ரஹ்ம தேவனை அநுக்ரஹித்து, அதற்கு ஸாதநமாக நான்கு வேதங்களையும் உபதேசித்தான். நான்முகன் பரமபுருஷாநுக்ரஹத்தால் உத்புத்தமான ஜ்ஞாந சக்தியுடன் பகவந் நியமநத்தைத் தலைக்கட்ட எண்ணங் கொண்டவராய், மனத்தினால் ஸத்

* ஸ்த்ரீ ஜாதியைப் பற்றி இதில் செய்யப்பட்டுள்ள தூஷணங்களை நாம் ஆமோதிக்கிறோமில்லை. ஸ்ரீ வே. தீ. ஸம்பாதகன்.

வோந்தராவஸ்ஸதையில் ஸநகாதிகளை உண்டு பண்ணினன். அவர்கள் ஜாயமாந தசையில் ஏற்பட்ட பகவத் கடாக்ஷ ப்ரபாவத்தால் ப்ரக்ருதி பந்த வைதேசிகர்களாக நிவ்ருத்தி மார்க்க நிஷ்டர்களாக ஆகவே, அதனால் நிர்வேத முற்ற ப்ரஹ்ம தேவன் மீண்டும் விசேஷமாகத் தபஸ்ஸைச் செய்து பரம புருஷாநுக்ரஹத்தைப் பெற்று, மீண்டும் ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி கார்யத்தில் தனக்கு ஸஹாயர்களாக மனத்தினால் மரீசி முதலிய பத்து குமாரர்களை உண்டு பண்ணினர். அவர்களிலும் நாரதர் முதலிய சிலர் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்க விமுகர்களாக ஆனார்கள். புலஸ்த்யர் முதலிய சிலர் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்காபிமுகர்களாக இருந்து, ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி செய்து வரும் தருணத்தில், பகவல் லீலாவிபூதியானது செழித்து ஓங்கி வளராம லிருப்பதை நோக்கி ப்ரஹ்மதேவன் மிகக் கவலையுற்று, 'இவ்வித ஸ்ருஷ்டியால் ப்ரஜாவ்ருத்தி உண்டாகாது; ஆண் பெண்கள் சேர்ந்து ஸுகத்தை அநுபவித்து ஆநந்த பரவசர்களான தம்பதிகளால் உண்டு பண்ணப்படும் ப்ரஜைகளே ப்ரபஞ்சத்தை நிறைவு பெறச் செய்யும்' என்று எண்ணி, தன் தேஹத்தை ஸங்கல்பத்தால் இரண்டாகச் செய்து, ஒரு பாகத்தைப் புருஷவடிவ முள்ளதாகவும் மற்றொரு பாகத்தை ஸ்த்ரீ வடிவமுள்ளதாகவும் செய்து, ஸ்வாயம்புவமநு என்றும் சதரூபை என்றும் பெயருள்ள ஆதி தம்பதிகளாக ஆனான். இந்த ஆதி தம்பதிகளிடமிருந்து ப்ரியவ்ரதன் உத்தாநபாதன் என்கிற ராஜாக்களும், ஆஹூதி தேவஹூதி ப்ரஸூதி என்கிற கந்யகைகளும் உண்டானார்கள். இந்த ஆதி தம்பதிகளின் புத்ரர்களிடமிருந்தும் புத்ரிகளிடமிருந்தும் முறையே பெருகின ப்ரஜாவ்ருத்தியினால் உலகம் முழுவதும் நிறைந்ததென்று விஷ்ணுபுராணம் ஸ்ரீ பாகவதம் முதலிய புராணங்களும் இதிஹாஸங்களும் பகர்கின்றன.

இப்படிப்பட்ட ஸ்ருஷ்டியில் க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுக்கு ஸுகதுக்காநுபவ ஸாதநங்களாக இருக்கிற தேஹங்கள் பஞ்ச பூதங்களாக இருந்தபோதிலும், ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் குணங்களாலும் சக்தியினாலும் அறிவினாலும் மனோதிடத்தாலும் பலத்தாலும் உள்ள வேற்றுமையானது மஹாமேருவுக்கும் சிறுகுன்றுக்கு முள்ளது போல் இருக்கிறது. எவ்விதத்தில் பார்த்தாலும் புருஷ ஸ்ருஷ்டி உயர்வுள்ளது; ஸ்த்ரீ ஸ்ருஷ்டி மிகத் தாழ்ந்தது. பகவத் ஸ்ருஷ்டியின் ஸ்வபாவமே இவ்விதம் அமைந்துள்ளது. குணங்களுக்குள் உயர்ந்ததான ஸௌர்யம், தைர்யம், காம்பீர்யம், விநயம், ஜ்ஞாநம், ஔதார்யம் முதலிய குணங்கள் புருஷர்களிடம் நித்யவாஸம் செய்கின்றன. பயம், சாபல்யம், அஜ்ஞாநம், அவிவேகம், பலஹாநி, க்ரௌர்யம், அவிநயம், கார்ப்பண்யம் முதலிய ஹேயகுணங்களுக்கு ஸ்த்ரீகள் நிதிகள் போல் இருக்கின்றனர். தோற்றத்தாலேயே இக்குணங்களை அவர்களிடம்

காணலாம். புருஷ லக்ஷணம் புகழத்தக்கதே. ஆர்ஜவம் புருஷர்களிடமும், கௌடில்யம் ஸ்த்ரீகளிடமும் உண்டு என்பது எல்லாராலும் மறுக்கத்தக்க தன்று. மேலும், புருஷர்கள் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் விலக்கத்தகாதன வான அவிவேகம், அவினயம், மதம், அஸூயை, மாத்ஸர்யம் முதலிய துர்க் குணங்களை நீக்கி, உயர்ந்த ஸ்வபாவங்களையும் நல்லொழுக்கங்களையும் நன்னடத்தைகளையும் ஔதார்யத்தையும் பெருந்தன்மையையும் அடை வதற்காகவே தவறாமல் ஐந்தாவது வயதில் கல்வி கற்கத் தொடங்கி, இருபத்திரண்டு வயது வரையில் இடைவிடாமல் அதில் பயின்று தேர்ச்சியைப் பெற்று, நல்ல குணங்களையும் நல்ல ஒழுக்கங்களையும் அடைந்து, உயர்ந்த பதங்களை நாடி, பற்பல மனிதர்களுடன் பழகி, பல விஷயங்களை அறிந்து, ஸாராஸாரங்களையும் ஹிதாஹிதங்களையும் ஹேயோ பாதேயங்களையும் ஆய்ந்து எடுக்கத் திறமையுள்ளவர்களாகவும் ஆகி, தகுந்த வயது வந்தவுடன் தக்க புத்தி பலத்துடனும் தேஹபலத்துடனும் மேதா பலத்துடனும் உலகத்தில் பழகி, செல்வத்தையும் கீர்த்தியையும் கௌரவத் தையும் ஸுகத்தையும் நன்னடத்தையையும் பெற்று, கல்பக வ்ருக்ஷம்போல் வேண்டும் பயன்களை விருப்பமுள்ளவர்களுக்குப் பயக்கிறவர்களாகக் காணப் படுகின்றனர். நிக்ரஹாநுக்ரஹ சக்திகளும் புருஷர்களிடம் ஸாந்நித்யம் செய்கின்றன.

உலகம் தொடங்கி இதுகாறும் தொன்று தொட்டுத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிற ச்ருதிகளையும் ஸ்ம்ருதிகளையும் இதிஹாஸங்களையும் மஹநீ யங்களான புராணங்களையும் உலக வ்ருத்தாந்தங்களையும் கவனித்துப் பார்த்தால், அறிவினாலும் குணங்களாலும் தர்மாசரணங்களாலும் மேன்மை புருஷர்களுக்கே காணப்படுகிறது. ஸத்யத்தில் ஹரிச்சந்த்ரனும், தயையில் ஜீமூதவாஹநனும், ஶௌர்யத்தில் ஸ்ரீராகவனும், சரணாகத ரக்ஷணத்தில் சிபியும், தர்மத்தில் யுதிஷ்டிரனும், பக்தியில் ப்ரஹ்லாதனும், பொறுமையில் மாந்தாதாவும், கொடையில் கர்ணனும், ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தில் சுக ப்ரஹ்ம ரிஷியும், தேவதா பாரமார்த்ய வேதநத்தில் பராசரரும், வ்ரதாநுஷ்டானத் தில் அம்பரீஷ மஹாராஜனும், தபஸ்ஸில் த்ருவனும் நிகரில்லாதவர்களென்று வாங்மயங்களனைத்தும் கோஷிக்கின்றன. ஓரிடத்திலாவது புராதன க்ரந்தங் களில் ஸ்த்ரீகளுக்கு ப்ராதாந்ய மிருந்ததாகவாவது, ஸ்வாதந்த்ர்ய மிருந்த தாகவாவது, குணங்களால் புருஷர்களைவிட அதிக சிறப்பு வாய்ந்தவர்களாக இருந்ததாகவாவது காணப்படவில்லை. மைத்ரேயி கார்க்கி அநஸூயை அருந்ததி போன்ற சில ஸ்த்ரீ வ்யக்திகள் ஜ்ஞானத்தாலும் கற்பினாலும் குணங்களாலும் சரித்ரத்தினாலும் சிறப்புற்றவர்களாக இருந்தார்க ளென்று தெரியவருகிறது. அவர்களும் புருஷர்கள் போல் ஸ்வாதந்த்ர்

யத்தை வஹித்தவர்களாகவாவது, புருஷர்களுக்குப் புலப்படாத விஷயங்களை ப்ரத்யக்ஷ த்ருஷ்டி பலத்தால் அறிந்து புருஷர்களுக்குத் தர்மோபதேசம் செய்தார்களென்றாவது தெரியவில்லை. அவர்களும் பர்த்ரு பாரதந்த்ர்யத்தை வஹித்து, அவர்களிடம் தர்ம ப்ரச்நம் பண்ணி, தெரிய வேண்டிய விஷயங்களைத் தெரிந்து, தங்களுக்கு உண்டான ஸம்சயங்களைப் போக்கிக்கொண்டு, அவர்களைத் தேவதைகள் போல் பாவித்துச் சுச்ரூஷை செய்து ஜந்ம ஸாபல்யம் பெற்றார்களென்றே தெரியவருகிறது.

மேலும் ஸ்த்ரீகளுடைய ஜந்மாவானது மஹா பாபத்தால் ஸம்பவிக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் பகவத்கீதையிலுள்ள 'மாம் ஹி பார்த்த வ்யபாச்ரித்ய யேபி ஸ்யு: பாபயோநய:। ஸ்த்ரியோ வைச்யாஸ் ததா சூத்ராஸ் தேபி யாந்தி பராம் கதிம்।' என்கிற கீதாசார்யனான ஸ்ரீ கண்ணபிரானுடைய வசநமே ப்ரமாணம். இக்காரணத்தினாலேயே ஸ்த்ரீகளுக்கு வேதாத்யயநம் கூடாதென்றும், ஸ்வதந்த்ரையாகக் கணவனின்றித் தனித்து அக்நி பரிசர்யை ஹோமம் முதலிய வைதிக கார்யங்களை அவர்கள் செய்யக் கூடாதென்றும், ஜாதகர்மம் நாமகரணம் முதலிய வைதிக ஸம்ஸ்காரங்கள் கூட மந்த்ர மில்லாமலே செய்விக்கப்பட வேண்டுமென்றும், பெரும்பான்மையாக ஸ்த்ரீகள் சூத்ரர்களுக்கு ஸமானர்களாவே நடத்தத் தக்கவர்களென்றும், சூத்ரர்கள் போலவே ப்ரணவோச்சாரணத்தில் அதிகார மில்லாதவர்களென்றும் ஸ்ம்ருதிகளும் இதிஹாஸங்களும் ஸாத்விக புராணங்களும் கூறுவதுடன், சிஷ்டாசாரமும் அவ்விதமே அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தி உலகத்தை நிலைபெறச் செய்திருக்கிறது. இப்படிக்கின்றி, அவர்களுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் கொடுத்தால் அவர்கள் கூட்டிலிருந்து வெளியில் விட்ட புலிகள் போல் கொடுஞ் செய்கைகளைச் செய்து, உலகத்தை அதலோத்தரமாக ஆக்கி விடுவார்கள். இதை உள்ளத்தில் கருதியே புராதநர்களான அறிஞர்கள்; 'பிதா ரக்ஷதி கௌமாரே பர்த்தா ரக்ஷதி யௌவநே। புத்ரோ ரக்ஷதி வார்த்தக்யே ந ஸ்த்ரீ ஸ்வாதந்த்ர்யமர்ஹதி' என்று பகர்ந்தனர்.

ஸ்த்ரீ ஜந்மாவானது பாராதீநதைக்கே உட்பட்டது. அவர்களுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் அநர்த்தத்தை உண்டுபண்ணும். எப்படி ஜலத்தில் விழுந்த மாம்ஸம் மீன்களாலும், தரையில் விழுந்தது நாய் நரிகளாலும், ஆகாயத்தில் எறியப்பட்டது பக்ஷிகளாலும் கவர்ந்து கொள்ளப்படுகிறதோ, அப்படியே ஸ்வாதந்த்ர்யம் வஹித்த ஸ்த்ரீகள் எந்த இடத்தை நாடினும் ஆங்காங்கு தூர்த்தர்களாலும் காமுகர்களாலும் விடர்களாலும் கவரப்பட்டவர்களாக உருவழிந்து, பற்பல தீங்குகளுக்கு உட்பட்டு, கண்யமுள்ளவர் பார்த்துப் பரிதபிக்கத் தக்க நிலைமையை அடைகி

றார்கள். ஸ்த்ரீகளுக்குப் பாடசாலையில் படிக்காமலே பிறப்பிலேயே இரண்டு குணங்கள் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. அவைகளாவன:—வஞ்சனையில் பாடவமும் க்ரௌர்யமும். இந்த விஷயத்தில் முறையே, ‘ஸ்த்ரீணாமஶிக்ஷிதபடுத்வமமாநுஷீஷு ஸந்த்ருஶ்யதே கிமுத யா: ப்ரதிபோதவத்ய:। ப்ராகந்தரிக்ஷகமநாத்ஸ்வமபத்யஜாதமந்யைர்த்விஜை: பரப்ருதா: கலு போஷயந்தி॥’ என்கிற மஹாகவியாகிய காளிதாஸனுடைய வசநமும், ‘ந விஷேண ந ஶஸ்த்ரேண நாக்நிநா ந ச ம்ருத்யுநா । அப்ரதீகாரபாருஷ்யா: ஸ்த்ரீபிரேவ ஸ்த்ரிய: க்ருதா:॥’ என்கிற அபியுக்தருடைய வசநமும் ப்ரமாணங்களாக அறியத்தக்கன. அறிவிலிகளாகவும் பீருக்களாகவும் அஸம்ஸ்க்ருதர்களாகவு மிருப்பதனாலேயே இவர்களை ‘ஸ்த்ரீஶூத்ரத்விஜபந்தூநாம் த்ரயீ ந ஶ்ருதிகோசரா।’ என்று வேதாக்ஷரங்களைக் காதால் கேட்கத் தகாதவர்களான சூத்ரர்கள் ப்ரஷ்ட ப்ராஹ்மணர்கள் இவர்களுடைய ராசியில் சேர்த்திருக்கிறார்கள். ஸ்த்ரீகளுக்குப் புருஷர்களைப்போல் துரூஹங்களான கல்விகளைக் கற்கவும், அவைகளை மனத்தில் தரிக்கவும் திறமை இல்லாமலிருப்பதுடன், அர்த்த ஸம்சயங்கள் தர்ம ஸங்கடங்கள் நேர்ந்த தருணத்தில் த்ருடமான மனத்தினால் ஊஹித்து, ‘இதுதான் உண்மை இதுதான் செய்யத் தக்கது’ என்று நிர்த்தாரணம் செய்யவும் சக்தி கிடையாது. இக்காரணத்தினாலேயே அவர்களுக்கு அபலைகளென்று பெயர். தேஹபலமில்லாமலிருப்பதுடன் புத்தி பலமு மில்லாதவர்களென்பதைக் கருதியே அவர்களுக்கு இப்பெயர் உலகத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறது. ஸ்த்ரீகள் ஸம்ஸ்கார மில்லாதவர்களாதலால், அவர்களுக்குத் தோஷம் நேர்ந்துவிட்டால் மண்பாண்டங்கள் போல் அவர்கள் தூரத்தில் விலக்கத் தக்கவர்களே; சாபல்ய முள்ளவர்களாதலால் ஸநாதந தர்ம மர்யாதையை விரைவில் உல்லங்கநம் செய்து, சாச்வதமான அபகீர்த்தியைத் தமக்குத் தேடிக்கொள்வதுடன் தாம் உதித்த குலத்திற்கும் தாம் புகுந்த குலத்திற்கும் அழிவில்லாத அபகீர்த்தியை விளைவிப்பார்கள். இவர்களுடைய அதிசாரத்தால் வர்ணஸாங்கர்யம் ஏற்பட்டு உலகத்தில் சுத்தி என்கிற பதார்த்தமே இருக்குமிடம் தெரியாமல் போகிறது. இந்த விஷயத்தில் ‘ப்ரதுஷ்யந்தி குலஸ்த்ரிய: । ஸ்த்ரீஷு துஷ்டாஸு வார்ஷ்ணேய ஜாயதே வர்ணஸங்கர: । ஸங்கரோ நரகாயைவ குலக்நாநாம் குலஸ்ய ச ।’ என்னும் பகவத் கீதாவசநம் ப்ரமாணம். அந்ய போக்யமாயும், பாதந்த்ரமாயும், பீருவாயும், சக்தியற்றதாயும், மநோபலத்தையும் தேஹபலத்தையு மிழந்ததாயும், விவேக வைதேசிகமாயும், கௌடில்ய நிதியாயும், சாபல்ய வாஸக்ருஹமாயும், அநர்த்த நிதாநமாயும், வைதுஷ்ய ரஸமருகாந்தார மாயுமிருக்கிற ஸ்த்ரைணத்திற்கு ஜ்ஞாநம் எவ்வாறு ஸம்ப

விக்கும்? அவர்களுக்கு ப்ரவசந சக்திதான் ஏது? தர்ம ரஹஸ்யங்களை ஸூக்ஷ்ம த்ருஷ்டியினால் அறிவதற்கோ, பிறர்க்கு அவ்வித தர்ம ரஹஸ்யங்களை அறிந்து உபதேசிப்பதற்கோ யோக்யதை ஏது? ஒன்றுமே கிடையாதன்றோ?

இவர்கள் நிலைமை இவ்வாறு இருக்க, இக்காலத்தில் சில ஸ்த்ரீகள் தங்கள் நிலைமையை மறந்து 'கான மயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி தானுமதுவாகப் பாவித்து' என்கிற வசநத்திற்கு உதாஹரணமாக முன்னின்று விதக்த புருஷர்களைப் போல், தாங்களும் போலி ஸபைகளைக் கூட்டி, அவைகளில் அக்ராஸநம் ஸஹாஸநம் உபாஸநம் உச்சாஸநம் ஏகாஸநம் முதலிய ஆஸநங்களில் வீற்றிருந்து, ஒருபோதும் கண்டறியாததும் முகர்ந்து பார்க்கப்படாததும் கனவில்கூட புலப்பட்டிராததுமான தர்ம சாஸ்த்ர விருத்தங்களான சில போலி தர்மங்களை எடுத்துரைப்பதும், 'இதுதான் இக்காலத்திற்குத் தக்கது' என்று கோஷிப்பதும், 'இதே ப்ரஜைகளுக்கு க்ஷேமகரம்; இதையே இனி எல்லோரும் அநுஷ்டிக்க வேண்டும்; ராஜகீய ஸபையில் இந்த விஷயத்தைத் தெரிவித்துச் சட்டமாக்கி விடவேண்டும்' என்பதும், 'புருஷர்களுடன் ஸமத்வம் நமக்கிருக்கவேண்டுமே யொழிய அவர்களுக்கு அடிமைபோல் நாமிருப்பது ஸரியல்ல' வென்பதும், 'பால்ய விவாஹம் செய்தால் வைதவ்யம் விரைவில் வந்து விடுகிறதாதலால் தக்க யௌவந வயது பர்வம் வந்த பிறகு பெண் தானாகவே தன் மனத்துக்குப் பிடித்த புருஷனை வரித்துக்கொள்வது தான் யுக்தம்' என்றும், 'மநு பராசரர் யாஜ்ஞவல்க்யர் முதலிய மஹர்ஷிகளுடைய வசநங்கள் அக்காலத்திக்கு உரியனவே யன்றி இக்காலத்துக்கு அவை ஒவ்வா' என்றும், 'ரிஷிகள் நம்மைப்போல் புத்திசாலிகளான பெரியோர்களல்லர்' என்றும் சொல்லிக்கொண்டு, கலி மஹாராஜனுடைய ராஜ்யத்தில் நாட்யம் ஆடுகிறார்கள். இந்தக் கெட்ட சேஷ்டைகள் அனைத்தும் எல்லாம் வல்ல இறைவனுடைய அருளால் பேய்க்காற்றில் பஞ்சுபோல் பறந்துபோகும். விளக்கு அணையும்பொழுது படர்ந்து எரிவது போல் விநாசம் ஸமீபத்தில் வரப்போவதால் அவர்களுக்கும் ஒளி பரந்து வீசுகிறது.

மேலும் ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸபாப்ரவேசத்திற்கே அதிகாரம் கிடையாது. அவர்கள் வீற்றிருந்தாலே அது ஸபையாகாது. அவர்கள் கூடுமிடம் ஆட்டு மந்தை மாட்டு மந்தை போல் ஸங்கமென்றே சொல்லப்படும். அது ஸபா சப்தத்தால் வ்யவஹரிக்கப்பட மாட்டாது. இது விஷயத்தில், '𑌸𑌭𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌾𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾 । 𑌅𑌶𑌾𑌲𑌾 𑌚' என்கிற ஸூத்ரங்களை இயற்றிய பாணினி மஹர்ஷியே ப்ரமாணம் [முறையே இந்த ஸூத்ரங்களின் அர்த்தங்களாவன—(க) '𑌰𑌾𑌜𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑌵𑌚𑌨𑌃 𑌅𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯 𑌵𑌚𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌭𑌾𑌨𑍍𑌤

தத்புருஷோ நபும்ஸகம் ஸ்யாத்; இநஸபம், ஈச்வரஸபம் | பர்யாயஸ்யைவேஷ்யதே, நேஹ, ராஜஸபா, சந்த்ரகுப்தஸபா; அமநுஷ்யசப்தோ ரூட்யா ரக்ஷ:பிசாசாதீநாஹ, ரக்ஷஸ்ஸபம், பிசாசஸபம் | (உ) ஸங்காதார்த்தா யா ஸபா தத³ந்த: தத்புருஷ: க்லீபம் ஸ்யாத் ஸ்த்ரீஸபம் ஸ்த்ரீஸங்காத இத்யர்த்த:| அசாலா ச | யதி ஸபா யச்சாலேத்யர்த்த:] சப்த ஸ்வரூப நிஷ்பாதகரான மஹர்ஷியின் வசநமே சப்த ஸ்வரூபத்தில் ப்ரமாணமாக ஆதரிக்கத் தக்கது. அந்த மஹர்ஷியே 'அசாலா ச' என்கிற ஸூத்ரத்தினுல் 'ஸ்த்ரீஸபம்' என்பது தான் ஸாது சப்தமென்றும், இந்த ஸமஸ்த பதத்தில் ஈற்றிலிருக்கிற ஸபா சப்தம் கேவல ஸங்கத்தைத்தான் சொல்லுகிறதென்றும், தர்ம சாலையைச் சொல்லாதென்றும் ஸங்காதார்த்தத்தை உணர்த்துவதினுலேயே நபும்ஸக லிங்கமாக வழங்கப்படுகிறதென்றும் பகர்ந்திருக்கிருர். ஆதலால் ஸ்த்ரீகள் கூடுமிடம் ஒருக்காலும் ஸபையாகாது. அவர்கள் சொல்லும் வசநங்களும் தர்ம நிர்ணுயகங்களாகா. அவர்களுக்குத் தர்ம ஸபையில் ப்ரவேசமும் கிடையாது. சாஸ்த்ரங்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து, ஸ்த்ரீகளின் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் தர்ம ப்ரவசநத்தையும் ஸபா ப்ரவேசத்தையும் மறுக்கின்றன.

மேலும் 'ஸபா வா ந ப்ரவேஷ்டவ்யா வக்தவ்யம் வா ஸமஞ்ஜஸம் | அப்ருவந் விப்ருவந் வாபி நரோ பவதி கில்பிஷீ ||' என்கிற யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி வசநத்தால் ஸபா ப்ரவேசம் புருஷனுக்கே உரியதென்றும், அச்சபையில் பக்ஷபாதத்தாலோ லோபத்தாலோ ந்யாய விருத்தமாகச் சொல்பவன் பாபத்துக்கு ஆளாவான் என்றும் ஏற்படுகிறதே ஒழிய, ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸபா ப்ரவேசத்தில் அப்பநுஜ்ஞையும் ஸபையில் தர்மவிஷயோபந்யாஸாப்யநுஜ்ஞையும் இல்லை. ந்யாயத்தை எடுத்து உரைப்பதினுல் ஸுக்ருதமும் ந்யாய விருத்தமாகச் சொல்வதால் பாபமும் ஸபையில் புருஷர்களுக்குத் தர்ம சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறதே ஒழிய ஸ்த்ரீகளுக்குச் சொல்லவில்லை. மேலும், 'மணிநா வலயம் வலயேந மணிர் மணிநா வலயேந ச பாதி கர:| கவிநா ச விபுர் விபுநா ச கவி: கவிநா விபுநா ச விபாதி ஸபா ||' என்கிற லௌகிக வ்யவஹாரத்தாலும் ஸபைக்குக் கவிகளாலும் ப்ரபுக்களாலும் பெருமை கூறியிருக்கிறதே ஒழிய, ஸ்த்ரீகளாலும் அவர்களுடைய வைதுஷ்யத்தாலும் ஒருவிதமான பெருமையும் சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை.

இப்படி உலக நிலைமை இருக்க, அநாதிகாலமாக உலகத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிற தர்மங்களை நல்லதென்ருவது தீயதென்ருவது சொல்வதற்கும், அவைகளை மாற்றி வேறுவிதமாகத் தர்மங்களை ஏற்படுத்துவதற்கும் எவ்

வாறு பசுப்ராயர்களான ஸ்த்ரீகள் திறமையுடையவர்களாக ஆவார்கள்? தற்காலத்தில் சில மாதாசிகள் கலி மஹாராஜனுடைய கொடுங் கோலாட்சி முறையினால் தூண்டப்பட்டுத் தர்ம நிர்ணயம் செய்வதற்காக ஆரம்பித்து, சட்ட நிர்ணய ஸபையிலும் ப்ரவேசித்து, ஸ்வாதந்த்ர்யம் பெற்று வருகிறார்கள். சாஸ்த்ரீயங்களான தர்மங்களை முற்றிலும் அழிக்க எண்ணங்கொண்டு, பால்ய விவாஹத்தைக் கண்டித்து, ப்ரௌடா விவாஹம் செய்பத்தக்கதென்று ஒரு மசோதாவை ஸ்ருஷ்டித்து, அதைச் சட்ட சபையில் அரங்கேற்றுவதற்காகப் புஷ்கல முயற்சிபண்ணி வருகிறார்கள். இது உலகத்திலுள்ளோர் அனைவர்க்கும் மனவருத்தத்தை உண்டாக்குகிறது. இவ்விஷயத்தில் தார்மிகர்களுடைய மனம் கொந்தளிக்கிறது. வைதிக மார்க்கமானது ஓடி ஒளியும்படியான காலம் வந்துவிட்டதே என்று கர்மடர்கள் மதி மயங்குகிறார்கள். 'மத விஷயங்களில் நாங்கள் ப்ரவேசிப்பதில்லை' என்று வாக்களித்த மாட்சிமை தங்கிய மஹாராணி விக்டோரியா அவர்களுடைய வாக்கானது பொய்பாகாதென்கிற திட நிச்சயமுள்ள இந்திய தேசத்திலுள்ள ஆஸ்திகர்களின் மனம் பதைக்கிறது. எவன் ஒரு விஷயத்தைச் சட்ட ஸபையில் தனக்குள்ள செல்வாக்கினால் எழுதிக் கொண்டுவந்து இதை ஸப்யர்கள் நன்கு விசாரித்துச் சட்டமாக ஏற்படுத்தி உலகத்தில் அநுஷ்டாநத்திற்கு வரும்படி செய்யவேண்டுமென்று முயற்சிக்கிறானோ, அம்மனிதன் முதலில் ஆஸ்திகனாக இருக்கவேண்டும்; நடத்தையில் சிறந்தவனாக இருக்கவேண்டும். அவன் ஸ்வய நலம் பாராட்டாதவனாக இருப்பதும் தவிர, விசாலமான புத்தியுடனும் தர்ம சாஸ்த்ரங்களில் நல்ல பயிற்சியுடனும், உலக நன்மையைக் கருதுகிறவனாவும் இருத்தல் வேண்டும். அவன் ஜனங்களுக்கு ப்ரதிநிதியாகவும் இருக்கவேண்டும். முற்கூறியவண்ணம் ஒருவிதமான யோக்யதையுமில்லாமல் ஏதோ கலி காலக் கொடுமையினால் ப்ரஹ்ம த்வேஷம் முற்றியிருக்கிற சில போலி இந்தியர்களுடைய துருபதேச பலத்தால் நிரபராதிகளான உயர்குலத்தாருடைய ஸநாதந தர்மத்தை அழிக்க முன்வந்திருக்க, பேதையர்களுடைய சாஸ்திரத்திற்கும் யுக்திக்கும் இசையாத காமவாதங்களைச் செவியுற்று, தர்ம ஸபாஸ்தாரர்களும் மந்த்ரிகளும் ராஜ ப்ரதிநிதிகளும் அந்த வாதங்களை உலகத்தாருடைய ஸம்மதி இல்லாத காரணம்பற்றியும் மஹாராணி அவர்களுடைய ப்ரதிஜ்ஞா விரோதம் ஏற்படுகிறதென்பதைக் கருதியும், இந்தக் காமவாதத்துக்கு மூலம் ப்ரஹ்ம த்வேஷமென்பதை உத்தேசித்தும், சட்ட ஸபையில் அரங்கேற்றாமல் புறக்கணித்து, கலி புருஷ தூதர்களின் மனோரதத்தைப் பயனற்றதாகச் செய்து, தொன்று தொட்டுத் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கிற தர்ம மார்க்கம் அறியாவண்ணம் தக்க முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளும்படி ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வ சக்தனும் ஸர்வாந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரம புருஷன் கருணை புரிவாராக.

ஸ்ரீ வை. ஸி. ஸபை ஸம்பந்தமான விஜ்ஞாபநம்.

நமது 'வேதாந்த தீபிகை'யின் 18-வது வருஷம் பூர்த்தியடைந்து, 19-வது ஸம்புடம் இந்த ஸஞ்சிகை முதல் ஆரம்பமாகிறது. ச்ரிய:பதி இதுவரையில் கடாக்ஷித்துத் 'தீபிகை'யையும் ஸபையையும் நடத்திக்கொண்டதுபோல் இனியும் இவைகளை விசேஷித்து நடத்திக் கொள்வனென்றே நம்புகிறேன். நம் தேசத்தில் தற்காலம் பொதுவாக ஸகல ஸமூகங்களும் முக்கியமாக நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமூஹமும், பலவிதமான வ்யாகூலங்களுக்கும் குறைபாடுகளுக்கும் உட்பட்டு, எல்லாம் ஒரே குழப்பமாக முடியுமோவென்று சங்கிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்தத் தசையில் பாரமார்த்திக வழி நோக்கி ஜனங்களுக்கு ஆத்ம ஞானத்தையும் அதைப் பெறுவதற்கான மார்க்கங்களையும் தனித்து உபதேசிக்க, நமது 'தீபிகை' போன்ற ஸாதனங்கள் ஸொல்பங்களாகவே இருக்கின்றன. ஜகத்தில் புதிது புதிதாகத் தோன்றும் பல ப்ரவ்ருத்திகளையும், அவற்றின் பலனாக பல ப்ரகாரமாக ஏற்படக்கூடிய பலன்களையும் கவனிக்குமளவில், இனி இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் ஸாது வ்ருத்திக்கும் மனோபாவத்திற்கும் இடமிருக்கக்கூடுமோ வென்ற கவலை பெரிதும் ஏற்படுகிறது. ஆனால் 'சரண்யன் ஒருவனுண்டு; அவன் ஆஜ்ஞை நித்யமாகும், என்ற நம்பிக்கை இன்னும் நம்மை விட்டகலவில்லை யாகையால் ஸத்ஸம்ப்ரதாய வாஸனையையாவது அவிச்சின்னமாக ரக்ஷித்து வரலாமென்ற எண்ணத்தில் நிர்வாகிகள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையையும் தீபிகையையும் யதாசக்தி நடத்தி வருகின்றார்கள். இதில் பல குறைகள் இருக்கலாம். ஆனால் கால சக்த்யாதிகளி லேற்பட்டுள்ள ஸங்கோசம் காரணமாக ஏற்படக்கூடிய அம்மாதிரிக் குறைகளை நமது அபிமானிகள் க்ஷமித்துத் 'தீபிகை' மூலம் இனி ஸமூஹத்திற்கு உயர்ந்தவளவு ப்ரயோஜன மேற்படுமாறு செய்யவேண்டுமென்பது இப்பொழுது செய்துக்கொள்ள வேண்டிய முக்ய பிரார்த்தனையாகும். வ்யக்திகள் தர்மாநுஷ்டான நிரதர்களாகவிருக்க முயற்சிப்பது எப்படி அவசியமாகிறதோ, அப்படி லோக ஸங்ரஹ விஷயத்திலும் முயற்சி யெடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகிறது. மதாசாரங்களை எப்படியாகிலும் ஒழித்துவிட வேண்டுமென்று பாச்சாத்யர்களுடைய ஸம்பந்தம் காரணமாக நினைக்கும் நம் தேசத்தவர்களுடைய ஸங்க்யை அதிகரித்துக்கொண்டு வருகிறது. அவர்கள் அது விஷயத்தில் செய்யும் ஆர்ப்பாட்டமும் மிகவும் பலமாக விருக்கிறது. இவர்கள் பெரும்பாலும் ராஜீயம் முதலிய லௌகிக விஷயங்களில் பிரதானமாக விருப்பதாலும், வர்த்தமானப் பத்ரிகைகள் பெரும்பாலும் இவர் வசமிருப்பதாலும், தங்களுடைய நவீனக் கொள்கைகளையும் அபிப்பிராயங்களையும் பிறர்மீது வற்புறுத்த அவர்கள் ஸகல விதத்திலும் ப்ரவ்ருத்திக்கின்றனர். இப்படி துரந்தரர்களாக வ்ருப்பவர்களுடைய ஸங்க்யை குறைவானாலும் அவர்கள் அநுஷ்டிக்கும் உபாயங்கள் காரணமாகவும் அவர்களுக்கிருக்கும் வேறு ஸௌகர்யங்கள் காரணமாகவும் அவர்கள் கக்ஷியை ப்ரபலப்படுத்துவது ஸுலபத்தில் ஸாத்யமாகிறது. ருஷியா, துருக்கி முதலிய பாச்சாத்ய தேசங்களில் ஸமீப காலத்தில் இம்மாதிரிக் கிளர்ச்சிக்காரர்களால் ஸமஸ்த தேசாசாரமும் நாகரிகமும் மாற்றப்பட்டுப் புதுப்புதுப் பரீக்ஷைகளெல்லாம் அங்கு செய்யப்படுகின்றன. ஸநாதன தர்மிகள் இதே மாதிரி விஷ

மம் நம் தேசத்திலும் ஏற்படாவண்ணம் தடுக்கவேண்டுமானால் அதை ரக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் உத்கடமான ப்ரவ்ருத்தியைச் செய்யவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகிறது. இந்த ஆபத்துக்களை நிவர்த்திக்க இக்காலத்திற்கு அநுகுணமான உபாயங்களை அநுஷ்டித்தாகவேண்டும். மதாசார்யர்களும், மற்ற வைதிக லௌகிக ப்ரமுகர்களும் இதே விஷயமாக அடிக்கடி சிந்தித்து ஸன்மார்க்கத்தை நிலைநிறுத்தவேண்டியிருக்கிறது. இக் கைங்கர்யத்தில் நமது ஸபையும் தீபிகையும் எவ்வளவு தூரம் ஈடுபடக்கூடுமோ அவ்வளவும் ஈடுபடத் தயாராகவிருக்கின்றன வென்பதை இங்குத் தனித்து ப்ரஸ்தாபிக்கவேண்டுவதில்லை. ஆனால் இவற்றிற்கு இன்னும் விசேஷித்து ஒரு க்ரியாசக்தி யேற்படுமாறு செய்யவேண்டியது நமது ஸமூஹத்தினுடைய முக்ய பொறுப்பாகும். பல மேதாவிகளும் ஸாதுக்களும் நிறைந்த நமது ஸமூஹம் தீபிகை மூலம் எவ்வளவோ மேன்மையை யுண்டுபண்ணக்கூடும். ஆனால் அதற்கான தீவ்ர மனோபாவமும் ப்ரவ்ருத்தியும் போதுமான வளவு இன்னும் ஏற்படாதது சோகிக்கத்தகுந்ததே. இனியாவது நாம் சேரும் ஆதரவு ஏற்படுமாறு ஸ்ரீசரணயன் ஸங்கல்பிக்கவேண்டும்.

பொதுஸ்திதி இவ்விதமிருக்க, நமது ஸபையின் விசேஷ ச்ரமமொன்றைப் பற்றியும் இங்கு ப்ரஸ்தாபிக்க வேண்டியதாகவிருக்கிறது. ஸபையின் அர்த்தஸ்திதி அவ்வளவாகத் திருப்திகரமாக இருக்கவில்லை. பல்லாயிரக் கணக்கான சந்தாதார்கள் நமக்கிருக்கவேண்டுமென்று நாம் ஆஸ்தைப் பட்டுக்கொண்டிருக்க, உள்ள சந்தாதாரர்கள் எல்லாரிடமிருந்தே பூர்ண சந்தா தொகையும் நமக்கு அவ்வப்பொழுது சேரக்கூடிய பாக்கியமில்லாமலிருக்கிறது. ஸொல்ப ஆதாரத்துடன் நடத்தப்படும் நமது ஸபைக்குச் சந்தா பாக்கி ஏராளமாக இருந்துவிட்டால் ஸபை நிர்வாகம் எவ்விதம் ஸாத்யமாகும்? ஆந்த்ர தேசத்திலும் நமது ஸித்தாந்த ப்ரவசனத்தை ஸபை கூட்டி நடத்தவேண்டுமென்று சில ப்ரமுகர்கள் அபிப்பிராயப்பட்டதை யநுசரித்து வேதாந்த தீபிகை என்ற பெயருடனேயே ஒரு தெலுங்கு பாஷா மாஸபத்ரிகையும் ஸபையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, அதில் 10 ஸஞ்சிகைகளும் வெளிவந்திருக்கின்றன. ஆனால் எதிர்பார்த்தபடி அதற்குப் பூரண ஆதரவு ஏற்படாததால் ஸபை அதன் மூலம் விசேஷ அர்த்த ச்ரமத்திற்குள்ளாக வேண்டியதாயிற்று. ஆகவே இந்த ஸமயத்தில் தீபிகாபிமானிகள் அதில் அபிமானத்துடன் புதிய வருஷச் சந்தாவை உடனே அனுப்பத் திருவுள்ளம்பற்றுவதுடன், இன்னும் ஆங்காங்கு புதிதாக நமக்குச் சந்தாதாரர்கள் சேருமாறு செய்தால் நிரம்ப அநுகூலமாகவிருக்கும். சந்தா பாக்கியுள்ளவர்கள் பாக்கியையும் சேர்த்து அனுப்புவது அவர்கள் நமக்குச் செய்யக்கூடிய பரமோபகாரமாகும்.

மற்றொரு ப்ரார்த்தனையும் செய்துகொள்ளத் துணிகின்றேன். ஸபையின் ச்ரமதசையை உத்தேசித்துத் ‘தீபிகாபிமானிகள் எல்லாரும் சந்தா தவிர நன்கொடை மூலம் விசேஷ த்ரவ்ய ஸஹாயமும் செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றினால் மிக அநுகூலமாகவிருக்கும். முன் பல ஸமயங்களில் இவ்விதம் நமது அபிமானிகள் ஸபைக்கு உபகரித்திருக்கிறார்கள். அதே மாதிரி இப்பொழுதும் அவர்கள் உபகரித்து இந்தப் பிரார்த்தனை ஸபலமாகும்படி செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றுவார்களென நம்புகிறேன். அப்படி உபஹரிப்பவர்களுடைய திருநாமங்கள் தனியே தீபிகையில் ப்ரசுரிக்கப்படும்.

சே. லக்ஷ்மீநரஸிம்மன்.

கார்யதரிசி.

கடிதங்கள்.

ஸ்ரீ. வே. தீ. ஸம்பாதக ஸ்வாமிக்கு:

சென்ற ஆவணிமீ 17உ-க்குச் சரியான 1-9-28-ல், இவ்விடத்தில், ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தைப் பரவச் செய்வதற்காக ஒரு சபை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று பின்வருமாறு ஓர் அறிக்கை இவ்விடத்தில் இருக்கும் ஒரு ஆஸ்திக ஸ்ரீ வைஷ்ணவரால் எழுதப்பட்டது. அது வருமாறு:—

"கலியின் மஹிமையினால் ப்ருஹ்மண்ய மென்பதே தலையெடுக்கமாட்டாம லிருந்து வரும் விஷயமும்; அதிலும் அநுஷ்டானங்கள் சிறிது மில்லாமலா ஒவ்வொருவரும் வெளி வேஷத்தின் தன்மை இன்னதெனவும், ஆந்தரீக (உள்ளடங்கிய விஷய)த்தின் தன்மை இன்னதெனவும் தெரிந்துகொள்ளாம லிருப்பதும், சிற்சில விஷயங்களினால் ஆழ்ந்து பார்க்குமிடத்துத் தெளிவுறுகின்றன. ஆனால் அவர்க்குப் படிப்புக் குறைவாயிருக்கலாமோ வென்று ஆலோசிக்கின் அன்று; அல்லது புத்தித் தாழ்வாயிருக்கலாமோ வென்றால் அப்படியும் காணப்படவில்லை. ஏனெனில், ஒவ்வொருவரும் மஹா புத்திசாலிகளாகவே யிருக்கிறார்கள். பின்னை என்னெனின்: ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியின்மைதான் என்று தெரியவருகிறது.

அதிலும் வைணவ மதத்தினர் பெரும்பான்மையோர் பல விடங்களிலு மிருக்கின்றனர். அதிற் பெரும்பான்மையாக மேற்படி மதத்தின் கொள்கையின்கண்ணுள்ள ஆழ்ந்த கருத்து என்னவென்றும், மேற்படி அநுஷ்டானத்தின் உள்விஷயம் இன்னதென்று அறிந்திருந்தும் அவற்றைக் கடைப் பிடிப்பது மிகக் குறைவாகவே இருக்கிறதெனத் தெரிகிறபடியால், மற்ற லௌகிக விஷயங்களெத்தனையோ இருந்தபோதிலும், இந்நகர வாஸிகளாகிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஓர் ஸமாஜமியற்றி, விஷய பர்யாலோசனை செய்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக முன்னேற்ற மடையலாமென்ற கருத்துடன் இவ்வறிக்கை வெளியிடலாயிற்று".

இந்த அறிக்கையை எழுதியவர் வித்வானாகவோ நல்ல அநுஷ்டானபரராகவோ சொல்வதற் கில்லாவிடினும், சில பெரியவர்கள் வாக்யங்களில், அவைகளின் கருத்து, அவற்றின் ப்ரயோஜனம், அநுஷ்டான விஷயம், அவைகளை அநுஷ்டித்தவர்கள் அவர்களடைந்த பயன்கள் இவைகளை நன்றாய் ஆலோசித்து, ஒரு பாசுரமோ அல்லது ஒரு ச்லோகமோ சொல்லுவதானால் அதன் பொருள்களைத் தெரிந்தமட்டில் அநுஸந்தானம் செய்ய வேண்டுமென்ற ஓர் பிடிவாதத்தையுடையவர். அவர், ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகையில் வெளிவந்துள்ள தட்டை வித்வான் ஸ்ரீ. உப. வே ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமிகளால் செய்யப்பெற்றதான 'மத விசாரம்' என்ற வ்யாஸத்தைப் பார்த்தவுடன், 'இது ஸதாசார்ய கடாக்ஷத்தினால் எம்பெருமானுடைய பரம க்ருபை யிருந்தபடி என்' என்று அடங்காப் ப்ரீதியுடையவராய், சிற்சில ஸ்வாமிகளிடம் சென்று விண்ணப்பித்ததும், ஏதோ சிலர் ஸம்மதி அளித்ததினால் சென்ற புரட்டாசிமீ 22-உக்குச் சரியான 7-10-28-ல் மாலை 7-மணிக்கு ஸ்ரீ வைகுண்டபதி ஸன்னிதி மண்டபத்தில் கூட்டமொன்றைக் கூட்டினார். அதில் முன் சொன்ன அறிக்கையும், மேற்படி ஸ்ரீ. வே. தீபிகையிற் கண்ட மத விசாரமும், அதிலேயே பெ. வ. ஸ்ரீநிவாஸன்—சொரையூர் என்பவரால் எழுதப்பட்ட, 'ஆர்யர்களின் துர்த்தசை' என்ற விஷயமும், பின்னர், ஸ்ரீமான் காரப்பங்காடு உப. வே. வெங்கடாசார்ய ஸ்வாமியால் முன் தீபிகையில் அநுக்ரஹித்திருந்த விண்ணப்பமும் வாசித்தார். அதன்மேல் ஒரு ஸ்வாமி, முக்யமாய் அநுஷ்டானமே ப்ரதானம், அவ்வநுஷ்டானத்தில் காலையில் தீர்த்தமாடி ஸந்த்யா வந்தனஞ் செய்தல், பத்து உருவாவது காயத்ரீ ஜபித்தல் இவைகளை முக்யமாய்விடாமற் செய்துவரவேண்டுமென்று ஸாதித்தருளினார். வேறொருவர், நாம் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைப் பற்றி ஆலோசனை செய்ய இன்னொரு நல்ல தினம் பார்த்து ஆரம்பம் செய்வோமென்று ஸாதித்தருள, ஸபையில் எழுந்தருளியிருந்த சுமார் 20-திருநாமங்களும் ஸ்ரீ சரண்யனைப் பிரார்த்தித்து யதாஸ்தானத்திற் கெழுந்தருளினர்.

இந்த ஸபை, ஸர்வலோக சரண்யனான ஸ்ரீ வாஸுதேவன் க்ருபாப்ரவேசத்தால் 'ஶுக்லபக்ஷ இவோடுராட் வர்த்ததாம் அநுதினம்' என்ற ப்ரமாணத்தைக் கைக்கொண்டு இடையே நின்றுவிடாமல் ஓங்கி வளர்ந்து வருமாறு ஸ்ரீ சரண்யனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

தூத்துக்குடி,
9-10-28.

எம். எஸ். ஸுந்தரராஜய்யங்கார்,
Retired Cash Keeper.

ஶ்ரீ:

॥ ஶ்ரீமதே ஶ்ரீ நரஸிம்ஹவரப்ரஹ்மணே நம: ॥

யோऽந்த: ப்ரவிஶ்ய மம வாசமிமாம் ப்ரஸுப்தாம்
ஸஞ்ஜீவயத்யகிலஶக்திதர: ஸ்வதாம்நா ।
அந்யாம்ஶ்ச ஹஸ்தசரணஶ்ரவணத்வகாதீந்
ப்ராணாந்நமோ பகவதே புருஷாய துப்யம் ॥

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

சென்ற மாஸத்தில், மஹாத்மா காந்தி என்பவர், தமது ஆச்ரமத்தில் அநிவார்யமான வ்யதைபால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு கன்றுக்குட்டியை விஷத்தைக் கொடுத்து கொல்வித்தார் என்று நாம் அறிகிறோம். அந்தக் கன்று ஸஹிக்கக் கூடாத கஷ்டத்தால் வருந்திக்கொண்டிருந்ததாம்; வைத்யர்கள் அதற்கு இனி ஜீவதசைக்கு ஹேதுவில்லையென்று கைவிட்டு விட்டார்களாம்; அம்மாதிரியான அவஸ்தையில் அந்தக் கஷ்டத்தை அநுபவித்து வரும்படி அதை உயிருடன் வைத்திருப்பதைக் காட்டிலும் அதைக் கொன்று விடுவதே அதற்கு உபகாரமாகுமென்றும், அம்மாதிரி செய்வதில் ஜீவ ஹிம்ஸை ஸம்பவிக்க மாட்டாதென்றும் அவர் அபிப்ராயப்படுகிறார். இது சாஸ்த்ர ஸம்மதமாகுமா வென்பதை விசாரிக்க வேண்டியது நமக்கு ப்ராப்தமாகின்றது.

"ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வா பூதாநி" [ஒரு ப்ராணியையும் ஹிம்ஸை செய்யக்கூடாது] என்பது நமது சாஸ்த்ர வாக்யம். இவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள ஹிம்ஸையானது என்ன அர்த்தத்தைக் குறிக்கின்றது என்பதை விசாரித்தால், பிறருக்கு தாத்காலிக பீடை செய்வதைமாத்ரம் அது குறிக்க மாட்டாதென்றும், கேவலம் ப்ராண வியோகம் செய்வதை மாத்ரமும் அது குறிக்க மாட்டாதென்றும் ஏற்படும். பிறருக்கு துக்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய வ்யாபாரமெல்லாம் ஹிம்ஸையாகுமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், ஒருவனை ரக்ஷிப்பதற்காகச் செய்யப்படும் வ்ரண சிகித்ஸை முதலியவைகளும் அவை தற்காலத்தில் பீடாகரங்களாக இருப்பதால் ஹிம்ஸையாக ப்ரஸங்கிக்கும்; அது நமக்கு அநிஷ்டம். மற்றவர்களுடைய ப்ராண வியோகத்தைச் செய்வது மாத்ரம் ஹிம்ஸையாகும் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் ஒருவனுடைய சொத்தை அபஹரித்துக் கொண்டு அவனைக் கஷ்டப்படும்படி விடுவது ஹிம்ஸையன்று என்று ஒத்துக்கொள்ளும்படி ஸம்பவிக்கும்; அது நம்மால் செய்யப்படும் வ்யவஹாரத்திற்கு விருத்தம். ப்ராண வியோகம் செய்யும்பொழுதெல்லாம் நாம் ஹிம்ஸை செய்கிறோம் என்று சொல்வதும் சாஸ்த்ரத்திற்கு ஒத்ததன்று; அப்படி ப்ராண வியோகம் செய்வதால் நாம் ப்ராணிக்கு நன்மையையே செய்கிறோம் என்பது சாஸ்த்ர ஸித்தமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில் அது ஹிம்ஸையாகமாட்டாது. ஆகையால், எந்த வ்யாபாரம் மற்றவர்களுக்குப்பீடையைச்செய்து கொண்டு இம்மையிலோ மறுமையிலோ தீமைக்கும் காரணமாகின்றதோ அந்த வ்யா

பாரமே ஹிம்ஸை என்று ஹிம்ஸைக்கு லக்ஷணம் ஏற்படுகின்றது. நமது சாஸ்த்ரமும் அம்மாதிரியான ஹிம்ஸையைத் தான் நிஷேதிக்கின்றது.

ப்ரக்ருதத்தில் மஹாத்மா செய்த வ்யாபாரமானது ஒரு ஜந்துவின் ப்ராண வியோக ரூபமான கார்யம். இந்த வ்யாபாரத்தால் தற்காலத்தில் அந்த ஜந்து தான் அநுபவித்துக் கொண்டிருந்த கஷ்டத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட படியால், இது அதற்கு நன்மையைச் செய்வதாகின்றதே தவிர தீமையைச் செய்வதாக மாட்டாது என்று மஹாத்மா சொல்லுகிறார். இது ஒத்துக்கொள்ளத் தகுந்ததாகுமோ? ப்ராண வியோகத்தால் அந்த ஜந்துவின் கஷ்டம் நிவ்ருத்தமாகி விட்டதென்று நாம் நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியாது. அது அநுபவிக்கும் கஷ்டம் நமது இந்த்ரியங்களுக்குக் கோசரமாகாமல் மறைந்துவிட்டதென்று மாத்ரம் சொல்லக்கூடும். இந்த ஸ்தூல தேஹம் விலகின பிறகும் இந்த இந்த்ரியங்களை எடுத்துக் கொண்டே ஜீவன் வெளிப் படுகிறான் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறபடியால், இந்த்ரிய விஷயச் சேர்க்கையால் ஏற்படும் துக்கம் அதற்குத் தொடர்ந்து நிற்கக் கூடும். மஹாத்மா சொல்லுகிறபடி தேஹ வியோகத்துடன் அந்தக் கஷ்டம் நிவ்ருத்தமாகி விடுகின்றது என்று நாம் ஒத்துக் கொண்ட போதிலும், ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் ப்ராணவியோக காலத்தில் ஏற்படும் ஒரு பெரிய கஷ்டத்தை நாம் அதைக் கொல்வதாகிற நமது வ்யாபாரத்தால் அதற்குப் புதிதாக உண்டுபண்ணுகிறோமன்றோ? ஆகையால், இந்த லோகத்தின் அநுபவம் ஸம்பந்தப்பட்டவரையில் நமது வ்யாபாரம் அதற்கு எவ்வித நன்மையையும் ஜநிப்பிக்கவில்லை என்பது திண்ணம். மறுமையில் அதற்கு நமது வ்யாபாரம் நன்மையை ஏற்படுத்துகின்றது என்று யார் சொல்லத் துணிவார்? அப்ரத்யக்ஷமான மறுமையில் சாஸ்த்ரமொன்றே ப்ரமாணம். அந்தச் சாஸ்த்ரம், இம்மாதிரி வ்யாபாரத்தால் ப்ராண வியோகமடையும் ஜீவன் ச்ரேயஸ்ஸைப் பெறுகிறான் என்று ஓரிடத்திலும் சொல்லவில்லை. ஆகையால் நாம் சாஸ்த்ர விதியை ஆதாரமாகக் கொள்ளாமல் நமது யுக்தி பலத்தை மாத்ரம் அவலம்பித்து ஒரு ஜந்துவின் ப்ராண வியோகத்தைச் செய்தால், அது நல்ல எண்ணத்தைக் கொண்டுச் செய்யப்பட்ட போதிலும், சாஸ்த்ரத்தால் நிஷேதிக்கப்பட்டுள்ள ஜீவஹிம்ஸையில் சேர்கின்றது என்றே நாம் நினைக்கிறோம்.

தவிரவும் ஜந்துக்களுக்கு மரணம் நேர்வதையும் அந்த மரணம் நேரும் காலத்தையும் நாம் நிச்சயமாகச் சொல்ல சக்தர்களோ? இனி ஜீவதசைக்கு ஹேதுவில்லையென்று வைத்யர்கள் கைவிட்ட பிறகும் ஜந்துக்கள் ஜீவிப்பதை நாம் அநுபவத்தில் பார்க்கிறோமன்றோ? அப்படி ஒருகால் ஜீவதசை நீடித்து நிற்கக்கூடியதாக ஒரு ஜந்துவுக்குக் கர்ம பலம் இருக்கும் பக்ஷத்தில், அந்த ஜந்துவுக்கு நாம் ப்ராண வியோகத்தைச் செய்வித்து, ஸ்வபாவத்தால் அதற்குக் கிடைக்கக்கூடிய ஆயுஸ்ஸை அதற்குக் கிடைக்கவொட்டாமல் தடுப்பது தர்மத்துக்கு ஒத்ததாகுமோ? இம்மாதிரியான பல காரணங்களை உத்தேசித்தே, நமது மஹர்ஷிகள், ஒரு ஜந்துவின் ப்ராணனையும் எந்த அவஸ்தையிலும் ஒருவரும் விலக்கக்கூடாதென்று பலமாக நிஷேதித்திருக்கிறார்கள். இவையெல்லாவற்றையும் ஆலோசித்துப் பார்க்கும்பொழுது, ப்ரக்ருத வ்யாபாரத்தில் மஹாத்மா ப்ரமித்துவிட்டார் என்றே நாம் நினைக்கிறோம்.

மஹாத்மா காந்தி அநேக அம்சங்களில் தேவ ஸம்பத்தின் அபிமுகமாகவே ஜனித்தவர் என்பது நமது நம்பிக்கை. ஆர்ஜவம், ஸத்யம், அக்ரோதம், சாந்தி, பூததயை முதலிய நற்குணங்கள் அவரிடம் குடிகொண்டிருக்கின்றன; டம்பம், அதிமானம், பாருஷ்யம் முதலிய துர்குணங்கள் அவரிடம் ஸர்வதா இல்லை. ஆனாலும், மற்றவர்களைப் போல அவரும் கர்ம வச்யராக தேஹ ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கிறபடியால், ஜ்ஞான ஸங்கோசத்திற்குப் பாத்ரமாகி சிற்சில விஷயங்களில் ப்ரமத்தை அடையக் கூடியவரே. ஆகையால் அவர் இன்னும் சில அம்சங்களிற் போல இந்த அம்சத்திலும் நமது மஹர்ஷி வாக்யங்களுக்கு விருத்தமாக நடந்தார் என்பது நமக்கு ஆச்சர்யத்தை ஜனிப்பிக்கவில்லை. ஆனால், பல ப்ரகாரங்களில் வ்யபதிஷ்டாக இருக்குமவர்கள் தவறி நடந்தால், அது ஜகத்துக்குப் பெர்ய க்ஷோபத்திற்குக்காரணமாகி விடுமே என்று மாத்ரம் நாம் துக்கிக்கிறோம்.

* * *

விவாஹச் சீர்திருத்தம்

நமது கந்யகைகளின் விவாஹ விஷயமாகச் சாஸ்த்ர விருத்தமானச் சிலப் புதிய அநுஷ்டானங்களை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றும், ராஜாங்கத்தாரைக் கொண்டு அந்த அநுஷ்டானங்களை ஸகல ஜனங்களிடத்திலும் நிர்பந்தமாக நடவடிக்கைக்குக் கொண்டு வர வேண்டுமென்றும் ஸ்வல்ப காலமாக மஹத்தான ப்ரயத்னங்களைச் செய்து வந்த சாஸ்த்ர விரோதிகளின் மனோரதம் தாத்காலிகமாக பக்னமாகி இருக்கின்றது. டில்லியில் கூடின சென்ற மாஸத்தியச் சட்ட ஸபையிலேயே அதைப்பற்றி ஒருவித நிர்ணயத்தைச்செய்து விட வேண்டுமென்பது அவர்களுடைய முயற்சியாக இருந்தது. கேவலம் ப்ராஹ்மணர்களைப்பற்றி மாத்ரமாவது அல்லது வேத சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாகக் கொண்டாடும் ஹிந்துக்களைப்பற்றி மாத்ரமாவது இம்முயற்சி செய்யப்பட்டிருந்தால்; வேத சாஸ்த்ர விதிகளை ஆதரிக்குமவர்கள் சட்டசபையில் ஸ்வல்பமாகவே இருக்கிறபடியால், அது இவ்வளவு காலத்துக்குள் நிறைவேற்றத்தை அடைந்திருக்கும். அப்படிக்கில்லாமல் அம்முயற்சி இந்தியாவில் வஸிக்கும் ஸகல ஜாதீயர்களுக்கும் பொதுவாகச் செய்யப்படும்படி ஸம்பவித்து விட்டபடியால், அது துலுக்கர்களுக்கும் மற்றும் சிலருக்கும் ஆக்ரோசத்தை ஜனிப்பித்தது. அவர்களும் ஆக்ஷேபிக்கவே, அது இப்பொழுது கொஞ்சம் உபரோதத்தை அடைந்ததென்று நாம் நினைக்கிறோம். ப்ராயேண, வரப்போகும் தை மாஸத்தில் அது மறுபடியும் சட்ட ஸபையின் ஆலோசனைக்கு வரலாம்; அப்பொழுது அதன் அந்வய வ்யதிரேக நிச்சயமும் ஏற்படலாம்.

சட்ட ஸபையில் அங்கத்தினராக இருக்கும் ஹிந்துக்களுள் பலர் நமது சாஸ்த்ரத்தில் உதாஸீன புத்தியைச் செய்கிறவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். காலாநுகுணமாக சாஸ்த்ரத்தின் விதி நிஷேதங்களை மாற்றுவதில் அவர்களுக்கு எவ்வித ஆக்ஷேபமும் இல்லை. இம்மாதிரியான விஷயங்கள் பர்யாலோசனைக்கு வரும்பொழுது அவர்களெல்லாரும் வாசாலர்களாக இருக்கும் சாஸ்த்ர விரோதிகளின் கக்ஷியைச் சேர்வார்களே தவிர தர்மாதர்ம விசாரத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்க ப்ரயத்னப்படமாட்டார்கள். ஆகையால் இந்த ஆலோ

சனை, சட்டஸபையாரின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டு வந்துவிட்டால், நிர்ணயம் நமக்கு விருத்தமாகவே ஏற்படும் என்பது நிச்சயம். ஆனால் இம்மாதிரியான ஆலோசனைகளெல்லாம், ராஜாங்கத்தின் முக்யாதிகாரிகளாக இருக்கும் ராஜப்ரதிநிதி முதலியவர்களுடைய அநுமதியின் பேரிலேயே சட்டஸபையின் ஆலோசனைக்கும் அதன் நிர்ணயத்திற்கும் வரவேண்டும். அவர்கள் அநுமதி கொடுக்சாவிட்டால் சட்ட சபையாரால் செய்யக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. ராஜப்ரதிநிதிகள் ப்ரக்ருத விஷயத்தில் எவ்வித ஆக்ரஹத்தையும் செய்வதற்கு ஹேதுவில்லையாதலால், அவர்களுடைய புத்தியில் பதியும்படி இந்த விஷயத்தின் ந்யாய விரோதம் எடுத்து விவரிக்கப் பட்டால், அவர்கள் அந்த ந்யாய விரோதத்தைப் பார்த்துத் தமது அநுமதியைக் கொடுக்காமல் இந்த ஆலோசனையைச் சட்டஸபையாரின் நிர்ணயத்திற்கு வராமலே நிறுத்திவிடலாம். நமது சாஸ்த்ர விதியின் ஸம்ரக்ஷணம் அவர்கள் அதீநமாகவே இப்பொழுது இருக்கின்றது. ஆகையால், அவர்களை வசீகரணம் செய்துகொள்வதற்கு நமது பெரியோர்களெல்லாரும் ப்ரயத்நப்பட வேண்டும், மடாதிபதிகளும் மற்றும் அவர்களைப் போன்ற சக்தர்களான சாஸ்த்ர விச்வாஸிகளும், இதுவரையில் செய்த முயற்சியால் த்ருப்தர்களாகிவிடாமல், மறுபடியும் பலவத்தரமான முயற்சியைச் செய்து, சாஸ்த்ர விரோதிகளாற் செய்யப்படும் ப்ரயத்நத்தின் ந்யாய விரோதம் தர்ம விரோதம் இவையெல்லாவற்றையும் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லக்கூடிய திறமையுள்ள வாக்மிகளைக்கொண்டு ராஜப்பிரதிநிதி முதலானவர்களைப் போதிப்பிக்கவும் ஸாமாந்ய ஜநங்களுக்கு அவைகளை உபதேசிக்கவும், அவர்களைக்கொண்டு பலவத்தமமான ஆக்ஷேபங்களைச் செய்விக்கவும் ப்ரவ்ருத்திக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

டில்லி சட்டஸபையில் நமது ப்ரதிநிதி அங்கத்தினருள் ஒருவராக இருக்கும் ஸ்ரீமாந் எம். கே. ஆசார்யர் என்பவர், இது விஷயமாகச் செய்து வரும விடாமுயற்சியை நாம் ஒருகாலும் மறக்கக்கூடாது. வைதிக கக்ஷிக்குப் பெரியதொரு அவலம்பமென்று நம்மால் எதிர் பார்க்கப்பட்ட ஸ்ரீமாந் மாளவியா என்பவர் அந்த வைதிக கக்ஷியைக் கொஞ்சம் பரித்யஜித்து எதிர் கக்ஷிக்குச் சார்பாக நடக்க ஆரம்பிக்கவே, ஸ்ரீ ஆசார்யர் ஒருவரே தனியாக சாஸ்த்ர விரோதிகளுக்கு எதிர்த்து நிற்கும்படி ஸம்பவித்தது. இப்பொழுது விரோதிகளின் ப்ரயத்நத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் தாத்காலிக உபரோதத்திற்கு இவருடைய பரிச்ரமமும் ஒரு முக்யமான காரணம். இவர் இப்பொழுது சட்ட சபையில் இருக்கிறபடியாலும், ராஜப்ரதிநிதி முதலானவர்கள் இவருக்குப் பரிசிதர்களாயும் இவரிடம் ஒருவித கௌரவ புத்தியைச் செய்பவர்களாயும் இருக்கிறபடியாலும், இவரை ஆச்ரயித்தே நாம் செய்யக்கூடிய முயற்சிகளைச் செய்வது உசிதமாக இருக்கும். க்ஷோபம் ஆஸந்நமாக இருக்கின்றது; பெரியதாகவும் இருக்கின்றது. நமது ஸ்த்ரீ தர்மம் குலைந்துவிட்டால் நாம் ஹதர்களென்றே சொல்லவேண்டும். ஆகையால், ஆஸ்திகர்களெல்லாரும் இது விஷயத்தில் மிக்க ஜாக்ரதையுடன் இருத்தல் வேண்டும்,